

๑

กระຈก : ร้องให้ได้!

ประเทศจีนในปัจจุบัน ตึกรามสูงเบียดเสียดกันไปทั่ว ยิ่งในเมืองหลวงอย่างกรุงปักกิ่งยิ่งแน่นขนัดไปด้วยผู้คนมากมาย นอกจากนักท่องเที่ยวที่หลั่งไหลกันเข้ามาไม่ขาดสายแล้วยังเต็มไปด้วยเหล่านักเรียนที่มาแสวงหาความรู้จากที่แห่งนี้ ด้วยมหาวิทยาลัยปักกิ่งนั้นได้ชื่อว่าเป็นสถานศึกษาที่ติดอันดับชั้นนำของโลก

“ฝั่ง เกออยู่ที่นี้ได้จริงๆ เหวอวะ” เสียงหวานแหลมเอ่ยถามยามเดินตามเพื่อนสนิทเข้าไปยังห้องพักรงแคบ มันเป็นอพาร์ทเมนต์ราคาถูกลงกลางกรุงปักกิ่ง ใกล้มหาวิทยาลัยและที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง แต่เพราะเช่นนั้นแม้จะเป็นห้องพักรงเล็กๆ ก็ยังมีราคาสูงจนแทบจะขาดเหงื่อ

“นี่ก็โอเคแล้วแก มีที่ซุกหัวนอน มีห้องน้ำส่วนตัว เพอร์นิเจอร์ครบ นักศึกษาอย่างฉันจะเอาอะไรมากมาย” หญิงสาวผิวสีน้ำผึ้งตามชื่อเอ่ยตอบพลางยกกระเป๋าใบใหญ่เดินนำเข้าห้อง ดวงตากวาดมองรอบห้องก่อน

พยักหน้ารับน้อยๆ อย่างพึงพอใจ

“แกไปนอนบ้านฉันได้นะ” เพื่อนสาวร่างสูงระหงยังคงไม่สบายใจ มือเรียวคล่องแขนอีกฝ่ายไ้ร่าวกับจะออกด้ออัน “ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยมากนักหรอก ฉันมาส่งก็ได้”

“แกจะถ่อมาส่งฉันทุกวันหรือไง ยายแป้ง” เธอถามกลับเสียงกั้วหัวเราะเล็กน้อย แคเพื่อนช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการเดินทางเยอะเยอะขนาดนี้ก็มากพอแล้ว เธอไม่อยากจะรบกวนมากไปกว่านั้น “ซินฉันไปอยู่บ้านเธอนะ สามีเธอต้องไม่โหดแน่นอน”

“เจ้าคะคุณน้ำผึ้ง” อารียาหรือแป้งทำได้เพียงเบะปากน้อยๆ อย่างขี้ใจ เมื่อเพื่อนไม่ยอมรับความช่วยเหลือ ก่อนถามพาเปลี่ยนเรื่องคุย

“ว่าแต่พี่ศรณีเขาไม่ทำอะไรเธอ”

“พี่ศรณีก็ยุ่งๆ กับงานที่บริษัทอยู่” น้ำผึ้งเอ่ยตอบ ไหวไหล่เล็กน้อย ท่าที่บ่งชี้ว่าไม่ได้ใส่ใจจริงจังนัก “มันก็ช่วยไม่ได้นี่นา”

“แต่แฟนบินมาเรียนต่อที่จีนเขียวนะ จะไม่เจอกันเป็นปีเลย” อารียาทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้แทน “แค่มาส่งแกยังทำไม่ได้ มันจะไม่ใจร้ายไปหน่อยเหรอวะ”

หญิงสาวเป็นฝ่ายเงียบไปเมื่อเพื่อนถามคำถามนั้นกลับมา ที่จริงเธอก็รู้สึกถึงระยะห่างระหว่างตนกับคนรักมาได้สักพักแล้ว เพราะความห่วงใยอันไม่แน่นอนนั้นทำให้เธอเลือกจะรับทุนมาเรียนต่อปริญญาโทในสาขาที่สนใจในประเทศจีนแทนที่จะเรียนในไทย การเว้นระยะห่างออกมาอาจทำให้พวกเธอทั้งคู่ได้ทบทวนความรู้สึกหลายๆ อย่างให้ชัดเจนอีกครั้ง

“ก็พี่ศรณีติดประชุมนี่นา” หญิงสาวตอบ ดวงตาหลุบต่ำลงเล็กน้อย ไม่กล้าสบตา ก่อนเงยหน้ากลับขึ้นมาชวนเปลี่ยนเรื่องคุย “จัดของกันดีกว่า แก ต้องทำความสะอาดห้องใหม่หมดด้วย”

อารียาถอนหายใจยืดยาว ทว่าก็ยินยอมก้าวไปตามคำชักชวนของเพื่อน

“เจ้าค่ะ คุณนาย”

หญิงสาวทั้งสองเร่งลุกขึ้นแยกย้ายกันหยิบข้าวของมาทำความสะอาดห้องโถงๆ นี้ให้ดูดีขึ้น มีอบางจับผ้าเช็ดที่รีบนานขึ้นเช็ดดูไปตามตู้เตียง ขณะที่ให้เพื่อนตนกวาดห้องไปก่อน

สักเดี๋ยวก็มาหยุดอยู่ที่หน้ากระจกบานใหญ่ด้านข้างตู้เสื้อผ้า กระจกมีกรอบเป็นไม้แกะสลักงดงาม แม้อยามนี้จะมีฝุ่นจับหนา แต่ก็ยังมองเห็นความงดงามของลวดลายได้อย่างดี เธอเอาผ้าเช็ดดูให้สะอาดก่อนลากนิ้วผ่านลายแกะสลักซ้ำๆ

ช่างงามจนแทบไม่อยากละสายตา

“ฝั่ง!”

เสียงเรียกของเพื่อนด้านหลังทำให้เธอสะดุ้งเฮือก นิ้วที่ไล่ขอบกระจกพลอออกแรงกดลงไปจนเลือดออก เธอเร่งเอากระดาษทิชชูขึ้นซับเลือด กดสองสามที่เลือดก็หยุดไหล โชคดีที่เหมือนจะไม่ได้บาดลงไปลึกนัก

“มีอะไรแบ่ง ร้องเสียงดัง” น้ำฝั่งเสเปลี่ยนเรื่องถาม ไม่ให้เพื่อนหันมาเห็นรอยแผลบนมือตน

“ฝั่ง ไปหาอะไรกินกันก่อนดีกว่า เกออยู่นคนเดียวกลัวจะอันตราย” อารียาเสนออย่างเป็นกังวล แม้หอพักนี้จะได้อยู่ที่เปลี่ยนนากลับอะไร แต่การให้เพื่อนสนิทต้องออกมาเผชิญโลกกว้างเพียงลำพังก็ยิ่งทำให้เป็นห่วงอยู่ดี

ส่วนน้ำฝั่งเพียงเอ่ยแซวเพื่อนโดยขานเรียก *คุณแม่จอมกังวล* แต่ก็ยินยอมวางมือออกไปหาอะไรรับประทานด้วยกัน

พร้อมทั้งที่ประตูห้องปิดลง แสงอาทิตย์ยามเย็นแดงฉานสาดเข้าห้องผ่านทางหน้าต่างบานเล็ก รอยเลือดอ่อนจางที่อยู่บนถ้าวลัยไม้แกะสลัก ยามถูกแสงก็เริ่มสิ้นกระเพื่อม ก่อนค่อยๆ ขยับเคลื่อนไปตามรอยสลักแล้วซึมลงไปซ้ำๆ

เฟื่องแห่งโชคชะตาอันแรกเริ่มซบแล้ว...

กว่าน้ำผึ้งจะกลับมาถึงห้องพักก็เกือบสามทุ่มแล้ว โดยเพื่อนรัก และสามีเพื่อนตามมาส่งกันจนถึงหน้าห้อง

หญิงสาวบอกลา ยินส่งจนเพื่อนสาวหายลับสายตาไปแล้วจึงถอยกลับ เข้าห้อง เจ้าของร่างบอบบางมองกองข้าวของที่ทิ้งระเกะระกะก็ถอนหายใจ ออกมาเสือกใหญ่ เธอเหนื่อยจนขี้เกียจเต็มที แต่หากไม่เก็บอะไรเลย ค็นนี้ คงไม่มีที่นอน

น้ำผึ้งลงมือเก็บข้าวของแค่ว่าพวกให้มีที่นอนได้ เอาเสื้อผ้าเข้าตู้ แบบลวกๆ ข้าวของบางส่วนที่ยังขี้เกียจจะรื้อถูกดันไปหลบมุมไว้อีกทาง ก่อนทิ้งตัวลงนอนบนเตียง

ดวงตาคมมองเพดานสีขาวอย่างเลื่อนลอย มือล้วงโทรศัพท์มือถือ ถูขึ้นมากดดู พอเห็นว่าไม่มีใครเลยที่ติดต่อก็ได้แต่ถอนหายใจซ้ำอีกรอบ รอยหม่นหมองแผ่ขยายราวกับหมอกมืดดำ

มารดาเสียชีวิตไปตอนเธออายุได้ราวสิบสี่ปี หลังจากนั้นบิดาก็เริ่ม คร่ำเคร่งกับงาน กลับบ้านน้อยลง ใบหน้าลูกสาวที่คล้ายคลึงภรรยาที่ยังไม่ อยากรจะเห็นให้เจ็บช้ำ กระทั่งวันที่เธอเดินไปบอกว่าจะมาเรียนต่อปริญญา โทเมืองนอก บิดาก็ยังไม่เอ่ยอะไรสักคำ

การที่คิดว่าอีกฝ่ายจะติดต่อไถ่ถามมีแต่จะทำให้ยิ่งเจ็บปวดเป็นทุกข์ เสียมากกว่า

ทว่าอีกคนหนึ่งที่ได้ชื่อว่าเป็นคนรักกันก็กลับเจ็บหายไปด้วย

เรื่องที่ไม่ได้บอกกับเพื่อนคือ ตอนนี้อยู่ระหว่างเธอกับคนรักห่างกัน มาสักพักแล้ว หญิงสาวบังเอิญเห็นชายหนุ่มกอดกับผู้หญิงอีกคน ครั้น ไต่ถามพูดคุย อีกฝ่ายก็ปฏิเสธหนักแน่น เธอที่จนปัญญาจะได้เถียงก็ได้แต่ ถอยออกมาและพยายามทำใจ

หญิงสาวจ้องโทรศัพท์ที่ว่างเปล่า ความเจ็บเหงาเกาะกินในใจซ้ำๆ เรื่องระหว่างเธอกับคนรักหนุ่มมันถึงจุดที่ต้องกลับมาถามตัวเองอย่างจริงจัง อีกครั้ง บางทีทั้งสองคนอาจไม่หลงเหลือความรักใดๆ ให้กันอีกต่อไปแล้ว

จริงๆ

มือเรียวกอดรั้งตัวเองเอาไว้ น้ำตาอุ่นรินไหลลงมาช้าๆ เสียงสะอื้น
แผ่วเบาถูกกดลงไปในลำคอ

ไม่ใช่เพราะความเสียใจ แต่เพราะความว้าเหว่มากมายที่ท่วมทับแน่นเข้า
กลางใจอย่างไม่อาจหลบหนี

ไม่นานรอยยิ้มของเธอจะกลับมา อดทนไว้ อีกนิดเถอะนะ

ตำหนักตระกูลจ้าวขึ้นชื่อว่าเป็นตำหนักแห่งปีศาจร้าย ถึงขั้นมี
ผู้เชื่อว่าภายในตำหนักเลี้ยงมังกรเอาไว้จริงๆ ด้วยตัวกำแพงตำหนักนั้น
มีความใหญ่โตสูงตระหง่านจนดูทะมึน ทั้งยังกว้างใหญ่กินอาณาเขตไปถึง
ครึ่งหนึ่งของภูเขา อีกทั้งเจ้าของตำหนักยังเป็นผู้มีอิทธิพลมากเสียจนอาจ
เป็นรองเพียงแค่ฮ่องเต้พระองค์เดียวเท่านั้น

เนิ่นนานหลายชั่วอายุคนที่บุตรชายตระกูลจ้าวสืบทอดตำหนักชินอ่อง^๑
มาจากเก่าก่อน เป็นผู้ถวายงานรับใช้ใกล้ชิดฮ่องเต้มาทุกยุคทุกสมัย ทั้งยัง
ก้าวขึ้นครองตำแหน่งขุนนางระดับสูงด้วยความสามารถอันมีอาจประเมิน
ได้ แม้เป็นสตรีก็มากความสามารถ ทั้งยังมีรูปโฉมงามดั่งลมเมืองจันมีแต่
ผู้คนหมายปอง

และในขณะนี้บุตรชายคนโตนาม ‘จ้าวทรงผู’ ผู้ก้าวขึ้นรับตำแหน่ง
ทรงชินอ่องตั้งแต่วัยสิบหกปีก็ช่างเป็นที่น่าจับตามองอย่างยิ่ง

ชายหนุ่มร่างสูงเอนกายเหยียดยาวพิงเก้าอี้ตัวใหญ่ในห้องทรงอักษร
เรือนมมสีดำยาวเริ่มจะยุงเหยงไม่ค่อยเรียบร้อย ดวงตาคมดูดำลับมอง
เพดานห้องเลื่อนลอย ทิ้งกายให้ไหลลงไปกองกับพนักเก้าอี้

ใครเล่าจะเชื่อว่า นี่คือน้องชินอ่อง ปีศาจร้ายแสนอำมหิตที่ผู้คน
รำลึกกันไปทั่ว

^๑ ตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่ ๑ และเป็นตำแหน่งสูงสุดที่สามารถมิได้รองจากหวงไท่จื่อ
(รัชทายาท) ได้รับอนุญาตให้สืบทอดตำแหน่งต่อจากบิดาได้โดยไม่ต้องลดตำแหน่งลง

ผู้ใดจะกล่าวเช่นไรเขาไม่สน เวลานี้ร่างกายเริ่มประท้วง เหนื่อยล้า จากการทำงานติดต่อกันมายาวนานตามพระบัญชาของฮ่องเต้ที่ตั้งใจจะล้างบางเอาผิดขุนนางฉ้อฉล และคนต้องรับหน้าที่รวบรวมหลักฐานไปนำเสนอ ก็ไม่พ้นตัวเขาที่เป็นประหนึ่งมือขวาของพระองค์

หากยังเป็นสหายกันเหมือนครั้งยังเด็ก เขาคงกันด่าสหายสูงศักดิ์ไปนานแล้ว แต่เพราะตอนนี้บรรดาศักดิ์เปลี่ยนแปลงไป สหายกลับเป็นถึงฮ่องเต้ แม้จะเคืองสักเพียงไรก็ไม่ควรจะทุ่มหินใส่เท่า เอ่ยปากว่าร้ายให้ตนเองถูกลงโทษ

ชายหนุ่มเหลือบมองเปลวเทียนวูบไหว เกาขยับเล็กน้อยตามแสงเทียน ช่วงขณะที่ความเงียบเข้าปกคลุมแทนเสียงลากพู่กัน อากาศเย็นสบายกับความเงียบงันจนชวนหลับไหล เขาหลับตาลงซ้ๆ สัมผัสความผ่อนคลายนั้น ทว่าเพียงพริบตาเดียวร่างสูงเพรียวก็เกร็งตัวขึ้น พลังเงียหูฟังอย่างตั้งใจ

ในความเงียบสนิทนั้น มีเสียงคล้ายสตรีกำลังสะอื้นให้ลอยมาตามลม จ้าวทรงพุ่มพวงคิดว่า ตัดตนเองลุกขึ้นนั่งทันที ดึกดื่นเพียงนี้ไม่ควรมีสตรีที่ใดมาร่ำให้อยู่แถวนี้ ยิ่งตำหนักใหญ่โตของตระกูลจ้าวยอมไม่ใช้ที่ที่ผู้ใดจะนึกครีมีเหยียดกรายเข้ามาใกล้กันได้ง่ายๆ

หรือบางทีอาจเป็นปีศาจ

ชายหนุ่มคิดพลงขมวดคิ้วแน่นกว่าเดิม มือหนาล้วงเอาเม็ดสั้นที่เหน็บติดเอาไว้ตลอดเวลาออกมา พลังเดินทางตันตอของเสียงซ้ๆ

เขาวนไปที่หน้าต่าง ดึงม่านปิดให้สนิท ก่อนเคลื่อนกายเงียบเขียบไปทางประตูห้องก็พบว่าม่านปิดสนิทแล้วเช่นกัน ดังนั้นเสียงสะอื้นให้จึงไม่ได้ดังมาจากประตูหรือหน้าต่างแน่นอน

ชายหนุ่มเดินตามเสียงจนไปหยุดหน้ากระจกผลูลายดงามบานใหญ่ หลังฉากกันห้อง เขาทำงานหนักเสียจนตัดสินใจให้ซ้ารับใช้กเตียงและข้าวของที่จำเป็นมาไว้ในห้องทรงอักษร แล้วจัดให้อยู่ด้านหลังฉากกันอีกฝั่ง โดย

กระจกบานนี้พวกนางกำหนดลงความเห็นว่ามันจำเป็นและชนเข้ามาวางไว้ในห้องนี้ด้วย เขาเองก็ไม่ได้รู้สึกอึดอัดอะไร จึงยอมให้วางเอาไว้แต่โดยดี

ไม่คิดว่ามันจะเป็นกระจกต้องสาปที่ร้องให้ออกมาเองได้!

เขากอดอก มุ่นคิ้วหนักขึ้นไปอีก ก่อนตัดสินใจเอื้อมมือไปแตะที่กระจกซ้าๆ ไล่นิ้วไปตามลายฉลุอ่อนช้อยนั้น ซึ่งดูเหมือนว่าพอเขาแตะนิ้วลงไป เจ้ากระจกก็หยุดร้องให้ไปเอง!?

สรุปว่าเจ้ากระจกนี่ร้องให้ได้จริงๆ ใช่มั้ยหรือ!!

จำวทรงผู้พยายามคิดหาสาเหตุ แต่อย่างไรก็ไม่อาจนึกออกว่าเจ้ากระจกตาตๆ ที่หาซื้อได้ทั่วไปบานนี้จะร้องให้ได้อย่างไร

“ไม่เป็นไรหรอกนะเจ้ากระจก” ชายหนุ่มตัดสินใจเอ่ยปลอบโยนกระจก น้ำเสียงที่พยายามให้หนุ่มवलกลับฟังดูก้ำกึ่งและเขินอายเป็นอย่างยิ่ง เขาก็มั่นหน้าลง ลังเลเล็กน้อย แต่ก็เลือกจะตบกระจกเบาๆ...คล้ายตบเบาเพื่อนตนเอง “หากมีอะไรก็ระบายออกมาได้”

น่ายินดีที่แม่ยี่นรหรืออีกสักพักก็ยังไม่มีการตอบกลับใดที่มากกว่านั้น เขาจึงก้าวถอยหลังออกมาซ้าๆ จนเกือบเป็นย่อง รวากับเกรงว่าเจ้ากระจกจะตื่นขึ้นมาร้องให้ฮือฮือไอ้ฮือกยก

ครั้นไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาจึงหันหลังตรงดิ่งสู่เตียงนอน เลิกสนใจงานที่คั่งค้างของวันนี้ บางทีเมื่อเขาตื่นขึ้นมา กระจกอาจจะร้องให้ไม่ได้อีกต่อไป

๒

กระจก : มีผีจีนสิงด้วย!

น้ำผึ้งยันตัวขึ้นนั่งบนเตียงในยามเช้า ดวงตาสวยคมบวมซ้ำ ผมกระเซอะกระเซิงไม่เป็นทรง ทั้งยังปวดเมื่อยไปทั้งตัว เรอมองดูรอบๆ ก่อนนึกขึ้นได้ว่า เมื่อคืนตนหลับไปทั้งที่ยังไม่อาบน้ำด้วยซ้ำ

ในความทรงจำอันเลื่อนราง เธอคลับคล้ายได้ยินเสียงทุ้มเอ่ยถ้อยคำ นุ่มหูด้วยน้ำเสียงชวนอบอุ่นใจ แม้จะเงยเกินกว่าจะฟังรู้เรื่องว่าเสียงนั้นเอ่ยอะไร อีกทั้งยังมีรอยเก้กังเขินอายในน้ำเสียง ทำให้เธอผลออยยิ้มมุมปากเล็กน้อย

หว่ากลับนึกไม่ออกว่าผู้พูดเป็นใคร และเสียงนั้นมาจากที่ไหนกัน หญิงสาวปัดเรื่องคาใจนั้นออกไป สรุปว่ามันเป็นความฝันเลื่อนลอยอันไร้สาระ เนื่องมาจากที่เธอรู้สึกเหงามากเกินไป ก่อนตัดสินใจลงจากเตียงไปอาบน้ำแต่งตัว จัดการให้ร่างกายสดชื่นขึ้นอีกครั้ง

เจ้าของร่างบอบบางเดินตรงกลับมายังหน้ากระจก ทำเร็ววระงัก

เล็กน้อยเมื่อเห็นว่ากระจกที่เพิ่งขัดถูทำความสะอาดอย่างดีไปเมื่อวาน วันนี้กลับมีรอยขุ่นมัวเป็นฝ้าที่ขุ่นขึ้นไปทั้งกระจกจนน่าสงสัย รวากับหมอกควันที่กระจายตัวลอยอ้อยอิ่งกลางอากาศ

เธอขมวดคิ้วเล็กน้อยพลางไล่มือไปตามกระจกเย็นเฉียบนั้นซ้ำๆ ก่อนค่อยๆ ลองถูมันหนักมือขึ้น แต่แม้พยายามใช้น้ำเช็ดแล้วก็ยังลบรอยควันนั้นไม่ออกอยู่ดี

น้ำผึ้งถอนหายใจยืดยาวก่อนเลิกสนใจกับกระจกบานนั้น บางทีคงเพราะมันเป็นของไร้มาตรฐานราคาถู และเวลานี้กระจกก็อาจจะเสื่อมคุณภาพแล้ว ดังนั้นวันนี้คงต้องสนใจเรื่องการจัดข้าวของห้องให้เรียบร้อยก่อน ตอนบ่ายๆ จะได้ไปซื้อของที่ยังขาดเสียที

กว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยก็กินเวลาไปครึ่งวัน อีกทั้งยังทำให้เธอลืมเรื่องกระจกนั้นไปจนสนิทใจ หญิงสาวออกไปเดินเล่นในตัวเมือง แวะสำรวจมหาวิทยาลัยของตน ก่อนแวะห้างสรรพสินค้าที่อยู่ไม่ไกลนักเพื่อซื้อของใช้จำเป็น พร้อมทั้งหัวข้าวของเตรียมทำมือเย็นง่ายๆ ราคาไม่แพงนักกลับมาที่ห้องด้วย

ระหว่างทาง หลายครั้งหลายหนที่หญิงสาวปลั่งเปลอหทัยโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดดู คาดหวังว่าเผื่อจะมีการแจ้งเตือนจากใครบางคน โทรมา หรือมีการติดต่อทางใดทางหนึ่งบ้าง ทว่าจนแล้วจนรอดทุกอย่างก็ยังคงเงียบสนิท

จริงอยู่ที่เธอเป็นคนพูดเองว่าควรห่างกันสักพัก ทั้งยังไม่ยอมติดต่อบอกเวลาการเดินทางที่แน่นอน แต่พออีกฝ่ายเงียบสนิทหายไปจริงๆ กลับทำให้เธอเป็นฝ่ายรู้สึกไม่ดี

ความรู้สึกนั้นก็ยังไม่สามารถตอบได้ว่าเป็นความรัก...หรือเพียงแค่ความเหงาจากความผูกพันบางอย่างที่หายไป

ใบหน้าคมหม่นเศร้าลงเล็กน้อย มองประตูห้องตนเองด้วยสายตาเลื่อนลอยยั้ง ยามที่ความว่างเปล่าจู่โจมเข้ามาในอกซ้ำๆ ก็พานทำให้ร่างกาย

เย็นซืด กระจกทั้งจ่กั้วเข้าห้องกลับไปอยู่เพียงลำพังอีกครั้งยังยากเย็นนักหนา
 หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนสะดุ้งเฮือก เมื่อมีมือเย็นแตะเข้า
 ที่ข้อมือเรียวขณะกำลังจะไขกุญแจห้อง ดวงตากลมโตเบิกกว้างอย่างตกใจ
 เตรียมยกสันคอหมูแพ็กใหญ่ในมือขึ้นฟาด

“ขอโทษนะครับ” ด้านข้างเป็นชายหนุ่มร่างสูง ผิวขาวซืด หนวดเครา
 รกครึ้มไปครึ่งหน้าจมองไม่ซืด ผมดำเริ่มยาวจนลงมาที่มั้งดวงตา เขา
 พยายามพูดภาษาอังกฤษที่ดูไม่ค่อยแข็งแรงนัก ด้วยน้ำเสียงลั่นเบาหวิวทำให้
 ยิ่งดูอ่อนแอจนน่าสงสาร

เธอยอมยั้งมือที่จะประทุษร้ายอีกฝ่ายไว้ เพราะเห็นแก่การที่เขาไม่
 ได้สวมชุดเป็นไอ้ไม่มาหอรกนะ

“คือผมเป็นเพื่อนบ้าน อยู่ห้องข้างๆ ครับ” เขาชี้ไปที่ประตูด้านข้าง
 ติดกัน ดวงตาที่พอมองเห็นผ่านเส้นผมเลื้อนรางมีรอยอ้อนวนร้องขอ
 “เออ อยากถามว่าพอมืออะไรให้ผมกินไหมครับ”

“หา!” หญิงสาวอุทานด้วยความตกใจ ก่อนได้ยินเสียงห้องร้อง
 ประท้วงโครกครากยิดยาวตามมาอีกรอบจากคนตรงหน้า มือที่จับเธอไว้
 เริ่มลั่นน้อยๆ พร้อมกับที่ร่างชายหนุ่มค่อยๆ งอตัวลงป่น่งของๆ กับพื้น

น้ำผึ้งมองอีกฝ่ายแล้วจึงเผลอหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ เธอย่อตัวลง
 ให้ระดับสายตาเสมอกัน มือควานหาขวดน้ำแดงในถุกที่ซื่อมาด้วยพลางยื่น
 ส่งให้อีกฝ่าย

“เวลาเพลียๆ ไม่ได้กินอาหารนาน ต้องเติมน้ำตาลง่ายๆ จากน้ำหวาน
 เข้าไปก่อนนะ กินข้าวไปจจะยิ่งกินไม่ลงมากกว่า มันไม่มีพลังงาน”

ชายหนุ่มแปลกหน้ารับไป แทบจะเห็นประกายระยิบระยับออกมา
 จากดวงตา พลังเร่งเปิดชวดยกขึ้นดื่ม ไม่ก็อีก น้ำหวานสีแดงก็เกลี้ยงชวด
 เขาช้อนสายตาขึ้นมองอย่างเคอะเขิน ชวนให้คนมองรู้สึกเอ็นดูในความ
 น่ารักแบบเด็กน้อยของเขา

“ฉันมีไถ่อย่างอยู่สองไม้ เอาไปรองท้องก่อน ที่เหลือฉันซื่อมาแต่ของ

ดิบ ขอเวลาลงมือทำอาหารก่อนนะ จะเอาไปแบ่งให้”

“ฉันให้ผมช่วยเป็นลูกมือได้ไหมครับ” เขาเอ่ยถาม น้ำเสียงมีรอย
สำนึกผิดจนชวนให้นึกเอ็นดูขึ้นไปอีก “ตอบแทนที่ผมมารบกวน”

หญิงสาวหยุดคิดเล็กน้อย ทำทางอีกฝ่ายก็ดูไม่มีพิษมีภัยอะไร หาก
ให้เข้าไปในห้องก็คงไม่เป็นอะไรระมัง

“เข้ามาสิ” หญิงสาวเปิดประตูห้องก้าวเข้าไป พร้อมกับหันไปผงกหัว
เรียกให้อีกฝ่ายตามเข้ามา ดิที่เธอเก็บห้องแล้ว ไม่อย่างนั้นคงอับอายอีกฝ่าย
ว่าห้องรกเหลือเกิน

“รบกวนหน่อยนะครับ” เขาเอ่ยขออนุญาตก่อนก้าวเข้ามาในห้อง
ทำทางเคอะเขินเล็กน้อยราวกับเพิ่งเข้าห้องของสตรีเป็นครั้งแรก

เธอก้าวไปตรงส่วนของครัว ลงมือทำข้าวผัดต่างๆ ออกมาสองจาน
โดยมีชายหนุ่มแปลกหน้าเป็นลูกมือ ทำทางจับมีดแก๊งจนเธอหลุดหัวเราะ
ก่อนเร่งอัปเปหิให้ออกไปนั่งรอเสียบๆ ทว่าเขาก็ยังคงมาบ้วนเปี่ยนเกาะ
เคาน์เตอร์วอใกล้ๆ พอยกจานข้าวออกมา เขาก็ดูตื่นเต้น แทบจะเห็นหูตั้ง
ทางกระดิกเลยทีเดียว

ชายหนุ่มรีบตักข้าวเข้าปากโดยเร็ว ทำทางหิวโหย แต่ยังคงมีกิริยา
การรับประทานอาหารที่ดูดี ไม่มุ่มมาม ครูเดียวก็เกลี้ยงจาน ดูเอร็ดอร่อย
มีความสุขมากจนเธออดยิ้มเอ็นดูไม่ได้

“ขอบคุณสำหรับอาหารมื้อนี้ครับ” เขาก้มศีรษะให้เธอ ทำทางราวกับ
ได้เกิดใหม่ทำให้หญิงสาวหัวเราะออกมา จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นอาสาเป็นฝ่ายนำ
จานไปล้าง ก่อนกลับมาที่นั่งเดิม

“ต้องขอโทษด้วยนะครับที่ผมเข้มารบกวน” ชายหนุ่มแปลกหน้าก้ม
ศีรษะลงขอโทษอีกครั้ง “ไม่ทันแนะนำตัว ผมชื่อมู่เปย เป็นนักศึกษาปีที่
มหาวิทยาลัยปักกิ่งครับ”

“ฉันน้ำผึ้งคะ เป็นนักศึกษาปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยปักกิ่งเหมือนกัน” หญิงสาวก้มศีรษะลงเช่นกัน เธอยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำหน้า

ตกใจกลับมา “เป็นคนไทยค่ะ”

“ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะแก่กว่าผม” เขาเบิกตากว้างพลางจึงมำถามต่อ
“น้ำผึ้งนี่แปลว่าอะไรหรือครับ”

ครั้นเธออธิบายความหมายของชื่อกลับไป มู่เป่ยกก็ทำหน้าคิดหนัก
ก่อนกลับมาจิกยิ้มกว้าง รอยยิ้มสว่างไสวทำให้เขาตุน้ำรักจนเธอเปลือใจเต้น
ไปแวนหนึ่งทีเดียว

อย่างไรดีละ เจอหนุ่มน้อยน่ารักมาจิกยิ้มกว้างให้ก็ออกจะชวนหัว
ไหวอยู่

“ถ้าฉันผมเรียกอันนี้แล้วกันนะครับ”

น้ำผึ้งชะงักไป รู้สึกเก้อเขินแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก จะบอกว่า
อย่างไรดี คำนี้ปกติควรใช้กับคนรักกันมากกว่า อยู่ดีๆ ถูกใครก็ไม่รู้เรียก
เช่นนั้นก็ออกจะแปลกๆ ไปสักหน่อย

เขาเอ่ยขออนุญาตถือกรอบ ทั้งยังซ่อนตาอ่อนเล็กน้อย เธอทำได้เพียง
เม้มปากแน่นหนหนึ่งก่อนพ่นลมหายใจซำๆ เอ่ยยินยอมให้เขาเรียกขาน
เช่นนั้นแต่โดยดี

หากเพื่อนสนิทรู้ว่าอีกฝ่ายเรียกตนอย่างไร จะต้องอกแตกตาย
แน่นอน

มู่เป่ยกยิ้มอย่างพอใจ แล้วเปลี่ยนเรื่องชวนคุย เขาเล่าให้ฟังว่าตนอยู่
ระหว่างทำรายงานของจบอยู่ ซึ่งใช้เวลามากกว่าที่คิดไว้มาก รู้ตัวอีกที อาหาร
ที่ตุนไว้ก็หมดเกลี้ยง แล้ววันนี้ก็ยังไม่ได้ขยับตัวออกจากห้องไปหาอะไรกิน
เลยทั้งวัน

“ตอนแรกผมตั้งใจว่า อีกนิดหนึ่งหากเสร็จตรงนี้แล้วจะออกไปหาอะไร
กิน แต่รู้ตัวอีกที ผมก็ตามกลิ่นไ่ก่่างของพี่อันนี้มาซะแล้ว” เขาหัวเราะ
ทั้งยังทำหน้าเคอะเขิน “ขอโทษด้วยนะครับที่เข้ามารบกวน”

“ไม่เป็นไรหรอก มีเพื่อนกินข้าวด้วยกันบ้างก็ดี” เธอว่าพลางยิ้มน้อยๆ
ตอบกลับไป ยิ่งพอรู้ว่าอีกฝ่ายเด็กกว่าตนเองก็ทำให้รู้สึกเอ็นดูอย่างบอกไม่

ถูก “วันหลังก็มากินข้าวด้วยกันแบบนี้ได้นะ”

มู่เปยยิ้มกว้างทันที ดวงตากลมโตเป็นประกาย เอ่ยถามซ้ำว่าตนมาได้จริงๆ ใช้หรือไม่ พอเธอตอบว่าได้ เขาก็ยิ่งยิ้มกว้างมากขึ้นไปอีกราวกับเด็กน้อย

“แล้วอันนี้เป็นมาจากไทยคนเดียวหรือครับ” เขาถาม มีอยกแก้วน้ำขึ้นจิบ “เก่งจังเลย”

“พอดีมีเพื่อนอยู่ที่นี้ด้วย ให้เขาช่วยหลายอย่างนะ” เธอตอบเขา ละบางเรื่องไป “โตแล้วก็ต้องดูแลตัวเอง”

ชายหนุ่มทำหน้าคิดหนัก เอียงศีรษะไปมา “แต่ผมว่ามีคนดูแลจะดีกว่านะ เป็นผู้หญิงมาอยู่คนเดียวไกลบ้านขนาดนี้ มันอันตราย”

หญิงสาวเพียงยิ้ม ไม่ตอบอะไร ชายหนุ่มโคลงศีรษะเล็กน้อย เห็นสายตาก็ฝ่ายก็พอจะรู้ได้ว่าตนอาจถามเรื่องส่วนตัวมากเกินไป

เขาไหวไหวเล็กน้อยแล้วจึงเปลี่ยนไปชวนพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอื่นแทน ทั้งสองสนทนาปราศรัยกันอยู่พักใหญ่ จนเริ่มค่ำเขาจึงเอ่ยขอตัวกลับไปห้องพักของตนเพื่อทำงานต่อให้เสร็จ

น้ำผึ้งมองเขาเดินตรงไปที่ประตู ยามจะออกไปยังหันมาโค้งตัวจิกยิ้มกว้างน่ารักให้อีกรอบ คิ้วบางขมวดเล็กน้อย เธอรู้สึกว่าเขาคล้ายบางอย่างที่อธิบายไม่ถูก

หญิงสาวมองเขาโบกมือส่งมาอีกรอบก่อนเปิดประตู ราวกับเห็นเป็นหางพู่ๆ สีทองโบกไหวไปมา

อ้อ!...คล้ายสุนัขโกลเด้นรีทริฟเวอร์นี่เอง

เธอหัวเราะเบาๆ กับความคิดนั้น จากนั้นจึงหันมานำของที่ซื้ออย่างอื่นๆ ไปเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อย พร้อมกับเตรียมของสำหรับไปรายงานตัวในวันรุ่งขึ้นไว้ด้วย

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองห้องฟ้านอกหน้าต่างระเบียงหลังห้องเล็กน้อย เมื่อรู้สึกว่ห้องมีตมมากแล้ว ชั่วขณะนั้นกลับคล้ายเห็นเงาสีขาว

ประหลาดทางหางตา เธอหันขวับไปมองก็หลุดเสียงกรี๊ดร้องออกมา

ที่กระจกบานใหญ่ยามนี้ปรากฏเงาเลื่อนร่างของคนใส่ชุดสีขาวยาว รุ่มร่าม เรือนผมสีดำทั้งตัวยาวสยาย ทั้งยังไม่อาจมองเห็นใบหน้าหรือ ร่างกายได้ชัดเจน

ผี! นี่ต้องเป็นผีแน่นอน!!!

“ฮันนี่! เป็นอะไรเร็วเปล่าครับ!!” เสียงมู่เปยตะโกนถาม พร้อมเสียง เคาะประตูตึงตังจนน่ากลัวว่าห้องข้างๆ จะออกมาตา

“ไม่มีอะไรค่ะ” เธอตะโกนตอบไปพลางพยายามจ้องที่กระจกให้ชัด อีกครั้ง เงาเลื่อนร่างนั้นหายไปแล้ว เหลือเพียงหมอกสีขาวที่ทิ้งตัวกระจาย ไปทั่วกระจก

เสียงเคาะประตูยังคงดังต่อเนื่องจนน่ากลัวว่าเขาจะผลักประตูเข้ามา จนเธอต้องเร่งวิ่งตรงไปเปิดประตูก่อนที่อีกฝ่ายจะทำลายมันพังให้เธอต้อง เสียเงินเพิ่มอีก

“ฮันนี่! เกิดอะไรขึ้นรีเปล่าครับ” เขาถาม สีหน้าร้อนรอนจนเธอรู้สึก ผิดที่ทำให้อีกฝ่ายต้องเป็นห่วงเพียงนี้

ทั้งที่บางที่อาจเป็นเพียงภาพหลอนของเธอเอง

“ไม่มีอะไรหรอก แค่ทำของหล่นนะ” หญิงสาวเร่งบ้ายเบี่ยงปฏิสถ์ ส่งยิ้มให้เขาคลายกังวล “ไปพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้ต้องข้ามหาลัยไปส่งงาน ครั้งแรกไม่ใช่หรือ”

มู่เปยลั้งเลเล็กน้อย แต่ก็ยอมล่าถอยกลับไปยังห้องของตนเอง เพราะ งานยังค้างอยู่จริงดังที่หญิงสาวว่า แต่ก็ยังไม่วายเน้นย้ำซ้ำๆ ให้เธอตะโกน เรียกเขาทันที หากเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้นมา

เธอส่งยิ้มให้พลงปิดประตูลง แล้วเร่งหันกลับมาสำรวจภายในห้อง ตนเองอีกครั้ง

เงาลับที่กระจกบานใหญ่ได้หายไปแล้ว ควันขาวเลื่อนร่างนั้นก็เริ่ม จางลง

หญิงสาวเร่งตรงดิ่งไปคว้าหนังสือสวดมนต์ที่อุตุสำหรับหอบข้ามน้ำข้าม
ทะเลมาจากบ้านเกิด ทางออกสวดตามจีมง่า ผ้าห่มผืนใหญ่ถูกคลี่ออก
คลุมโปง

หรือบางทีเธอควรจะเร่งหนีกลับไทยก่อนกำหนดเสียเลย!!

๓

อ่องปีศาจ : ไม่รู้วิธีปราบปีศาจ จริงๆ เสียหน่อย

พระราชวังกว้างใหญ่โอโถง ทั้งยังประดับไปด้วยของสูงค่างดงามมากมาย ประตูล้วนเป็นไม้แกะสลักจากช่างชั้นเลิศ ละอียดอ่อนมากเสียจนราวกับกลีบดอกไม้จะปลิวไหวได้

ทว่าความงดงามเหล่านั้นกลับไม่อยู่ในสายตาของเขาเลยแม้แต่หน่อย

“ท่านอ่องพะยะคะ...” ชายสูงวัยร่างท้วมยกผ้าขึ้นซับเหงื่อบนศีรษะ ล้านเกลี้ยงกลางจนเสปตา ก่อนสวมหมวกประจำตำแหน่งกลับเข้าที่เดิม ท่าทางกระสับกระส่ายเป็นกังวล ยามก้มศีรษะลงต่ำให้แก่อีกฝ่ายซึ่งอายุอานามรุ่นราวคราวเดียวกับลูกชายของตนอย่างนอบน้อม

“กระหม่อมมาขอความเมตตา อยากให้พระองค์ช่วยทูลเจรจากับฝ่าบาท”

“เรื่องลูกเขยที่แอบโก่งกินเงินหลวงไปใช้จ่ายส่วนตัวอย่างน่ารังเกียจ หรือบุตรชายที่โง่งการสอบบัณฑิตเล่า” น้ำเสียงเย็นเยียบทำให้ชายสูงวัยขม

หลังคอลลูกชั้นทั้งที่อากาศยามเที่ยงกำลังร้อนระอุ สายตาคณต้ามคมกริบ
ปราดมองราวกับดาบที่กำลังจะจ้วงเข้าสังหารตน

“ไม่น่าเลย เขาไม่น่ายอมออกหน้าให้แก่บุตรชายและบุตรเขยของตน
เลยจริงๆ

“ท่านอ๋อง แต่การริบทรัพย์สินทั้งหมดก็ออกจะเป็นโทษที่รุนแรงเกินไป
ไปนะพะยะค่ะ”

ชายสูงวัยยังไม่ลดละความพยายาม ในเมื่อโทษของบุตรชายไม่อาจ
โต้เถียงได้ ขอผ่อนผันโทษของบุตรเขยลงบ้างก็ยังดี

“เขยท่านโกงเงินหลวงมาตั้งเท่าไรแล้ว ที่เอาไปใช้จ่ายส่วนตัวยังริบ
กลับมาไม่ได้ รวมแล้วมากพอจะช่วยชาวบ้านได้อีกหลายปี แคริบทรัพย์สิน
ไม่ถูกโทษโอบยหรือเนรเทศก็ดีเพียงพอแล้ว” อ๋องหนุ่มตอบกลับ ดวงตาหริ
ลงราวกับพิจารณาอีกฝ่ายอย่างละเอียด แทบจะขุดคุ้ยทุกอย่างในแวตาคู่
ขอร้องออกมา “ท่านเองก็ควรริบสิ่งที่ยกออกไปกลับคืน มิเช่นนั้นหากข้า
ตรวจสอบบัญชีเอง จะมาร้องขอความเมตตาไม่ได้หรอกนะ”

พระองค์รู้แน่ๆ ท่านอ๋องปีศาจผู้นี้ต้องรู้เรื่องทั้งหมดอย่างแน่นอน!

ขุนนางชราคิดพร้อมๆ กับกลิ่นน้ำลายเหนียวหนึบอย่างผิดคอค มือ
เหยียดยื่นลั่นระริก ดวงตาเบิกกว้างตกใจ รู้สึกราวกับกระบีได้พาดลงบนคอ
ตนแล้ว

ท่านอ๋องสะบัดชายผ้าก้าวเดิน ทิ้งให้ชายสูงวัยยืนลั่นหวังอยู่ตรงนั้น
องครักษ์คนสนิททำได้เพียงมองตามอย่างนึกเวทนาในใจ จริงอยู่ว่า
โทษอีกฝ่ายไม่อาจลดได้ แต่ส่วนหนึ่งก็เป็นความผิดของเขาเองที่เข้ามาหัก
ตอนท่านอ๋องอารมณ์ไม่ดี

จ้าวทรงฉู อ๋องปีศาจผู้เกรียงไกรแห่งแผ่นดิน ผู้เดียวที่ฮ่องเต้จะทรง
ยอมลงให้

ยามนี้จอมปีศาจกำลังหงุดหงิด มีชีวิตที่ไม่พอจะร้องขอความเมตตา
ได้

จากนั้นท่านฮ่องหนุ่มพลั้กประตูปานใหญ่เปิดเข้าไป เอ่ยถวายพระพร
 บุษย์ผู้สูงศักดิ์กลางห้องพอเป็นพิธิ ก่อนเข้าเรื่องงานที่ตนมีธุระมาหา เสีย
 แต่พระองค์กลับเพียงทำคางนึ่งมองผู้เป็นสหาย ก่อนตรัสถามเปลี่ยนเรื่อง
 ไปโดยสิ้นเชิง

“เจ้าอารมณั้ไม่ดีหรือ จ้าวทรงผู่”

เขาซงักไปเล็กน้อย เหลือบดวงตาคมดูขึ้นมองสหายของตนก่อนเอ่ย
 ตัดบท “อารมณั้ดีหรือไม่ดีไม่เกี่ยวข้องอันใดกับราชกิจนะพะยะคะ”

“เกี่ยวแน่นอน ถ้าเจ้าอารมณั้ไม่ดี เราจะไม่มีกำลังใจทำงานนะ”

“อย่าเอาเรื่องนี่มาอ้างสิพะยะคะ” จ้าวทรงผู่ว่า “ไม่ใส่ใจทำที่เอนกาย
 ยืดยาวนาน ทั้งยังเดินเอาม้วนเอกสารไปวางเพิ่มบนโต๊ะด้วย “รายงานที่
 พระองค์ให้กระหม่อมไปสืบพะยะคะ”

“ตกลงว่าเหตุใดเจ้าจึงอารมณั้ไม่ดีเล่า” ฮ่องเต้ตรัสถาม พลงยื่น
 พระหัตถ์ออกมาหยิบม้วนกระดาษออกกางอ่าน

จ้าวทรงผู่หลบสายตาลงเล็กน้อย ทำทางลำบากใจ ทว่ายามโดน
 อีกฝ่ายจ้องนานเข้าก็อ้อมแอ้มเอ่ยออกมา

“พักนี้กระหม่อมเพียงนอนไม่ค่อยพอ”

“หืม” ฮ่องเต้เหลือบสายพระเนตรขึ้นเล็กน้อย จับจ้องสหายตนด้วย
 ความเป็นห่วงยั้ง “เราใช้งานเจ้าหนักไปรี พักผ่อนสักสองสามวันดีหรือไม่”

“มิได้เป็นเช่นนั้นพะยะคะ” เขาเร่งตอบ แม้ตนจะทำงานตลอดทุกวัน
 ไม่เคยหยุด ทว่างานเหล่านั้นล้วนไม่เคยทำให้ตนอ่อนเพลียได้ถึงเพียงนี้
 มาก่อน

“เช่นนั้นเจ้าเป็นอะไรไป หรือเจ็บป่วยที่ใด เราจะได้เร่งให้คนตามหมอ
 หลวงมา” ฮ่องเต้ตรัสพลงหยุดพระวรกายขึ้นทั้งที่ยังตรัสไม่จบ กระทั่ง
 ชั้นที่คนสนิทยังหมุนกายตรงไปยั้งประตู เตรียมออกไปตามหมอหลวงอย่าง
 รวดเร็ว

ปีศาจร้ายเจ็บป่วยนั้นยอมเป็นเรื่องนำตื่นตระหนกยั้ง!

“มิเป็นไฉนพะยะค่ะ กระหม่อมสบายดี” ทรงชินอ่องทูลตอบรวดเร็ว
ตัดบทสนทนาและความเป็นห่วงเป็นใยของอีกฝ่ายลง ทั้งยังส่งสายตาคมดู
ไปทางชั้นที่หนุ่มให้ชะงักผีเท้า กลับมายืนสงบเสงี่ยมเรียบร้อยทันที

ประกายอำนาจเข้มดุทางสายตารุนแรงจนอีกฝ่ายขาลั่น

“ข้าเป็นห่วงเจ้านะ อย่างน้อยให้หมอล่วงตรวจร่างกายสักหน่อย”

“กระหม่อมไม่เป็นอะไรพะยะค่ะ” เขาเร่งย้ำอีกครั้ง ทั้งยังทำสีหน้า
ชิงชังยืนยันจนต้องเต้เป็นฝ่ายยินยอม ก็มพระพักตร์ตรวจข้อราชการของ
พระองค์ต่อ

อ่องหนุ่มลอบพ่นลมหายใจซ่าๆ รู้สึกยิบตึงที่สหายของตนเลิก
ซักถามเรื่องนี้

จะให้เขาบอกว่ามีปีศาจสิงในกระจกที่ตำหนักจนทำให้นอนไม่หลับ
หรือ ชายหน้าผู้่อ้นปะไร!

พักนี้เขาพบว่ากระจกในห้องทำงานของตนคล้ายจะมีปีศาจหรือ
วิญญาณร้ายสิงสู่ ทำให้มันร้องไห้เอง ครั้นคืนก่อนเขาตั้งใจจะสำรวจกระจก
อย่างละเอียด ก็กลับพบว่ามันกรีดร้องได้ ทั้งยังมีเสียงจิ้งมีง่าประหลาดยัด
ยาวฟังไม่ได้ศัพท์ คล้ายบทสวดจากแผ่นดินห่างไกล ทำให้เขาแทบเป็นบ้า
จนนอนไม่หลับเกือบทั้งคืน

คราแรกเขาเองก็คิดว่าโยนกระจกบานนี้ทิ้งไปเสีย แต่หากมันมีปีศาจ
ร้ายอยู่จริง ก็เกรงจะทำร้ายผู้คนให้เดือดร้อน ยามนี้จึงได้แต่เก็บมันเอาไว้
และหาวิธีปราบเจ้าปีศาจร้ายให้ได้

แต่จะปราบอย่างไรนั้น เขายังคิดไม่ออก

ฮ่องเต้แปรเปลี่ยนเป็นตรัสข้อราชการต่างๆ ทั้งสองถกเถียงหาข้อ
สรุปในการแก้ปัญหาที่อยู่นานเหมือนดังที่เกิดขึ้นเป็นประจำ จนกระทั่ง
คล้อยบ้าย ข้อราชการสิ้นสุดลง จ้าวทรงผู้จึงเตรียมทูลลากลับ

“เจ้าไม่มีอะไรจะบอกข้าแน่หรือ” ฮ่องเต้ตรัสถาม สายพระเนตรมี
รอยกังวลเด่นชัด ทรงชินอ่องสบสายพระเนตร มีรอยเหน้อยล้าเจือจาง

ก่อนเปลอเอ่ยปากออกไปไม่ทันได้คิด

“พระองค์มีวิธีปราบปีศาจที่ไม่มีตัวตนใหม่เล่า”

“หืม!”

เจ้าหญิงหนึ่งไปเล็กน้อย ยังไม่ทันรู้สึกตัวว่าเอ่ยสิ่งใดออกไป ครั้นได้ยินเสียงฮ้องแต่ทั้งยังเห็นองครักษ์ข้างกายขมวดคิ้วเข้าจึงเริ่มรู้สึกตัว เขาไหวไหวเล็กน้อย เอ่ยเบี่ยงเบนเป็นเรื่องชวนหัวมิได้มีความจริงใดปน ก่อนหมุนกายก้าวจากไป

ฮ้องแต่ทอดพระเนตรตามหลังสหายสนิทด้วยแววสงสัย ยังคงกังวลเรื่องของอีกฝ่ายไม่หาย แต่ไหนแต่ไรมาทรงชินอ่องก็มักไม่เล่าเรื่องของตนให้ผู้ใดฟัง กระทั่งพระองค์เองแม้จะรู้จักสหายสนิทมากกว่าผู้ใด ก็ยังมีน้อยครั้งยิ่งนักที่คนผู้นั้นจะเอ่ยปากเล่าสิ่งใดให้พระองค์ฟัง

เย็นนี้พระองค์คงต้องเลยไปวัดหลวงเสียหน่อยแล้วกระมัง

ทรงชินอ่องเมื่อเสด็จกลับถึงตำหนัก ก็ลากเก้าอี้ไปนั่งหน้ากระจกบานใหญ่อีกครั้ง ทว่าครั้งนี้เขาระมัดระวังยิ่งกว่าเดิม ไม่ให้เสียงดังจนเกินไป ทั้งยังเลี่ยงตำแหน่งไม่เผชิญหน้าตรงๆ

บางทีในเวลากลางวัน ปีศาจอาจมีพลังอำนาจถดถอยลงบ้าง

นิ้วเรียวหนาค่อยๆ เตะตามขอบกระจก ไล่ไปตามรอยสลักอ่อนช้อยงดงาม พยายามไล่หารอยอักขระใดๆ ที่อาจซุกซ่อนไว้จากสายตา ที่ละเล็กละน้อยอย่างใจเย็น ทว่ายิ่งมองเขาก็ยิ่งคล้ายจะถูกดูดกลืนหายเข้าไป ค่อยๆ จมหายลงไป ไล่จากลวดลายโค้งมนเป็นวง ผ่านไปจนดอกเบญจมาศกลีบบางราวกับจะขยับไหว...

“ท่านอ่องพะยะค่ะ!”

เจ้าของร่างสูงสะดุ้งเฮือก คล้ายเพิ่งหลุดออกจากมนตร์สะกดบางอย่าง เขาก็มองมือของตน รู้สึกว่ามันเจ็บแปลบๆ เลือดสีแดงซึมออกมาช้าๆ ดูเหมือนจะถูกสายไม้ขอบกระจกบาดเข้าโดยไม่ทันรู้ตัว

“ท่านอ่องพะยะค่ะ!” เสียงตะโกนจากภายนอกยังคงดังอยู่ ทั้งยังดูร้อนรนมากขึ้น ท่านอ่องหนุ่มถอนหายใจยาวก่อนลุกขึ้นไปผลักเปิดบานประตู

ไม่เห็นได้เห็นวาลิตีสีแดงฉานเคลื่อนตัวไปตามแนวลายไม้ พร้อมกับหายลงไปช้าๆ

“มีอะไร” ท่านอ่องกตเสียดำ ดวงตามีรอยไม่พอใจจนกงวงัยกลางคนรูปร่างสูงใหญ่ที่มาเคาะเรียก ถึงกับตัวสั่นหน้าซีดลงไปถนัดตา

“มีขบวนจากวังหลวงมารอพบท่านอ่องที่หน้าตำหนักพะยะค่ะ!” เขาเร่งทูลรายงานเสียงสั้น ปกติทั่วไปย่อมไม่อาจมีผู้ใดเหยียบย่างเข้าเขตตำหนักสกุลจ้าวโดยมิได้รับอนุญาต ทั้งยังมีแต่จะถูกรับไล่ออกไปอย่างรวดเร็ว ทว่าคราวนี้เป็นขบวนจากวังหลวง ไหนเลยจะผลักใส่ไล่ออกไปได้

“ใครเสด็จมา?” จ้าวทรงฝูเล็กคิ้วสงสัย ยกมือขึ้นกอดอกหลวมๆ วางท่าสบายๆ แม้มือองหน้าตำหนักจะเป็นขบวนจากในวังก็ตาม

หากเป็นฮ่องเต้ เหล่าข้ารับใช้ย่อมปล่อยให้ก้าวเข้าออกตำหนักจ้าวได้โดยสะดวกอยู่แล้ว ฉะนั้นในเมื่ออีกฝ่ายหาใช่ฮ่องเต้ เขาก็ไม่มีเหตุอันจำเป็นใดที่จะต้องเร่งรีบขยับตัว

กงกงคนสนิททำสีหน้าบึ้งยาก ท่าทางลำบากใจยิ่ง พลงถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วจึงทูลท่านอ่องของตนไปด้วยน้ำเสียงจะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ

“ไม่มีผู้ใดเสด็จมาหอกพะยะค่ะ...” เขาเว้นวรรคเล็กน้อย ทำท่านี้กราวกับทบทวนเพื่อให้รายงานครบอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง “ขบวนประกอบด้วยหมอลวงห้าท่าน ราชองครักษ์อีกสิบท่าน คณะสตรีโคมแดงอีกขบวนหนึ่ง พร้อมด้วยสุราและสมุนไพรมารู้อย่างดีทั้งโสมและ...”

“พอ!” ทรงชินอ่องยกมือห้าม รู้สึกปวดหัวขึ้นเต็มกำลัง จ้าวทรงฝูและฮ่องเต้เป็นสหายสนิทร่วมวิ่งเล่นเตะต๋อยกันมาแต่เด็ก รู้จักอีกฝ่ายดีว่าเป็นพวกที่ชอบทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ แต่ก็ได้คาดคิดว่าคำพูดของเขาจะบานปลายใหญ่โตได้ขนาดนี้

อ่องหนุ่มคลั่งหวางคิ้วตนเองเบาๆ ดวงตาคมดุดัดขึ้นมอง ฉายประกายเฉียบกล้าแข็งอย่างตัดสินใจได้เด็ดขาด ก่อนก้าวตรงไปยังหน้าประตูตำหนักด้วยตนเอง

เขาขับไล่ขบวนแห่แห่นใหญ่นั้นกลับไปด้วยท่าทางสุภาพปนรอยขมขู่จากสายตา ไม่เว้นแม้แต่เหล่าสาวงามที่พยายามอ้อนวอนขอปรนนิบัติรับใช้ สุราอาหารมากมายถูกส่งกลับวังหลวงไม่ขาดตกไปแม้เพียงชิ้นเดียว ทั้งยังส่งองครักษ์ประจำตำหนักคุ้มกันกลับไปอย่างเรียบร้อยอีกด้วย

ภายในไม่ถึงครึ่งวันก็เกิดข่าวใหญ่ร่ำลือกันไปทั่วทั้งเมืองหลวงว่า ท่านอ่องขับไล่ใส่ส่งโหมงมามากมาย โดยที่พวกนางไม่มีโอกาสแม้กระทั่งจะจะต้องประตูตำหนักตระกูลจ้าว เกิดเป็นข่าวลือว่าท่านอ่องปีศาจที่แท้แล้วก็เป็นผู้นิยมชมชอบการตัดแขนเสื้อ^๒

แน่นอนว่าข่าวลือนี้น่าจะไม่อาจปล่อยให้ล่วงรู้ถึงหูอ่องปีศาจได้แน่นอน!

จ้าวทรงพลถอนหายใจยาว หลังจากอัปเบหิขบวนใหญ่นั้นออกไปได้ เขาก็ตรงกลับมายังห้องทรงอักษรของตน เจ้าของร่างสูงเดินตรงไปที่โต๊ะหมายใจจะทำงานต่อ ทว่าหางตากลับเหลือบไปทางกระจกเงาบานใหญ่

อะไรบางอย่างที่สะกดเขาอย่างง่ายดายนั้นช่างน่าสยใจ

ทรงชินอ่องตรงไปยังกระจกก่อนขมวดคิ้วน้อยๆ กระจกเงายามนี้ดูหม่นแสงราวกับถูกดุดกสีนแสงสว่างไป มันแทบไม่สะท้อนภาพของเขาหรือห้องนี้ มีเพียงควันขาวเอื่อยกระจายอยู่บนกระจก คล้ายเป็นฝ้า ทว่าพอลองเช็ดดูมันก็กลับไม่ลบเลือน

เขาลำรวจกระจกแทบจะพลิกดูตามรอยสลักหาอาคมใดๆ ของปีศาจที่อาจหลงเหลือไว้ ทว่ายามกำลังจ้องเข้าไปในกระจกเงากลับมีเสียงสตรีกรีดร้องดังด้วยความตื่นตระหนก

ท่านอ่องผู้มีเกรงกลัวสิ่งใดผงะออกมา ก้าวถอยหลังทั้งยังเอื้อมมือกำกระบี่ที่เอวแน่น เหงื่อขึ้นซึมออกทางหางคิ้ว ร่างกายแข็งเกร็งอย่างระวัง

^๒ รสนิยมตัดแขนเสื้อ (ตัวหนังสือพิ) แปลว่า รสนิยมชอบเพศเดียวกัน

ภัย

เมื่อครู่เกิดอันใดขึ้น!

เขาพยายามเงี่ยหูฟัง แว่วเสียงไม่รู้ภาษาแผ่วเบาราวดังมาจากที่แสนไกล ก่อนเงยบลงกลายเป็นเสียงจิ่งมั่งราวบทสวดอะไรสักอย่างที่ฟังไม่เข้าใจ

เขารออย่างอดทน มือหนายังวางนิ่งที่กระบี่ พักใหญ่จนเสียงเริ่มจางหาย เขาจึงคลายมือออกจากกระบี่ซ้าๆ ดวงตาคมกริบยังจับจ้องรอบด้านอย่างระแวดระวัง อีกสักพักใหญ่เขาก็ก้าวเข้าไปใกล้กระจกซ้าๆ ระวังท่าที่ยังราวกับเอื้อมแตะสัตว์ร้ายสักตัว ทว่ายามนี้กลับไร้ซึ่งเสียงขานตอบใดๆ

เมื่อไม่เกิดเรื่องน่าตื่นตระหนกใดขึ้นมาอีก ทั้งยังไม่พบอะไรที่เป็นประโยชน์แม้แต่น้อย ก็ได้แต่ต้องจำยอมเลิกรากลับไปทำงานของตน

บางที่เขาควรตัดใจแล้วเผาเจ้ากระจกนี้ทิ้งไปเสียจริงๆ กระมัง

๔

หอพัก : ต้องมีเรื่องลึกลับ เป็นของคู่กันอยู่แล้ว

หญิงสาวผิวคล้ำแดดเอี่ยมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือมาปิดเสียงนาฬิกาปลุกอย่างเกียจคร้าน ก่อนค่อยๆ หยัดร่างงัวเงียให้ลุกขึ้นจากเตียงนอนด้วยท่าที่อ่อนเพลียยิ่ง

ดูเหมือนเธอจะเพลอหลับไปทั้งที่กำลังสวดมนต์ โดยไม่ได้อาบน้ำ เปลี่ยนชุดนอน ข้าวของที่ซื้อมาเมื่อวานยังคงกองไว้ระเกะระกะที่พื้นห้องด้านหนึ่ง ของที่ตั้งใจว่าจะรื้อมาจัดก็ยังคงสุ่มในกระบะเป่าอย่างเดิม

เมื่อวานเธอหลับไปตอนไหนกัน...

เธอยังไม่ทันได้ทบทวนความทรงจำ โทรศัพท์ก็กรีดเสียงร้องขึ้นมา เธอเพียงกดรับสาย ไม่ทันได้เอ่ยอะไร ปลายสายก็สวนกลับมาเสียงดังราวกับมองเห็นว่ายามนี้เธอทำอะไรอยู่

“น้ำผึ้ง ถ้าแกไม่อาบน้ำแล้วออกมาหา ลัยเต๋ยวันนี้ จะไม่ทันคาบแรกนะ เหลืออีกแค่ครึ่งชั่วโมง”

หญิงสาวตาสว่างทันควัน เธอตัดสายเพื่อนพ้องเร่งรวบผ้าเช็ดตัววิ่ง
ผลุบหายเข้าห้องน้ำไป ก่อนออกมาแต่งตัวลวกๆ แล้วคว้ากระเป๋าวิ่งออก
จากห้องไปโดยเร็ว

...ไม่ทันกระทั่งได้สังเกตว่ายามนี้ กระจกเงาบนนั้นกำลังสะท้อนภาพ
บุรุษที่เบหน้าขึ้นสีแดงระเรื่อ ยามเร่งหันสายตาหลบสตรีที่เปลี่ยนเสื้อผ้า
ต่อหน้าเขาอย่างไม่อายฟ้าดิน!

น้ำผึ้งตรงดิ่งไปยังตึกเรียน เสียเวลาหาห้องเรียนเกือบสิบนาที ทว่า
ก็สามารถเข้าห้องทันเวลาก่อนอาจารย์เข้าสอนได้อย่างฉิวเฉียด เธอไปนั่งลง
ข้างเพื่อนสนิทพลงปรับลมหายใจของตนให้กลับเป็นปกติ

“ยายผึ้ง ตื่นสายอีกแล้วว๊ิง” อาริยากระซิบถาม พลงเปิดสมุดกาง
ออกเตรียมจดเลกเซอร์

“นิดหน่อยนะ มันแปลกที่นี่นา” เธอตอบกลับกลัวเสียงหัวเราะเล็กน้อย
น้อย มือจับปากกาลากตามไป จะให้บอกว่ามัวแต่สวดมนต์ทั้งคืนจนไม่ได้
หลับได้นอนก็คงไม่ดีนัก

เป็นโชคดีที่เพื่อนสนิทของตนแม้จะเรียนปริญญาโทกันคนละสาขา
แต่ในรายวิชาพื้นฐานบางตัวยังได้เรียนร่วมกันอยู่ ถึงได้ช่วยให้เธอรอดพ้น
การมาสายตั้งแต่วันแรกไปได้

อาริยาคือเพื่อนที่รู้จักกันมาตั้งแต่ประถม เวิร์กกรรมนำพาให้อยู่
โรงเรียนเดียวกันยันจบมหาวิทยาลัย ผู้ซึ่งปัจจุบันมาได้ดิบได้ดีแต่งงาน
มีครอบครัวอยู่ไกลถึงประเทศจีน ทั้งยังเป็นคนแจ่มแจ้งเรื่องทุนการศึกษา
ปริญญาโทเพื่อชักชวนให้เธอมาเรียนด้วยกัน แม้สุดท้ายจะลงเรียนคนละ
เอกก็ตาม

ครึ่งวันกว่าคลาสเรียนแรกจะจบลง สองสาวลุกขึ้นออกไปหาเมื่อเที่ยง
รับประทานด้วยกันที่โรงอาหารของมหาวิทยาลัย อาริยาเร่งจับแขนน้ำผึ้ง
ลากออกไปนั่งตรงมุมห่างผู้คน พลงถามอย่างเป็นห่วง

“อยู่คนเดียวโอเคใช่ไหมแก”

“โอเคสิ สบาย” เธอตอบพลางคืบบะหมี่น้ำเข้าปาก รสชาติจัดจ้านของจีนแปลกจากไทยพอสมควร แต่ก็อร่อยแตกต่างกันไป “อยู่ใกล้ห้างด้วยหาของกินได้ง่าย”

“แล้วเรื่องพีธีร์โน่ล่ะ” อารียาที่ดูอตรนทนไม่ไหวเร่งถามออกมา “ตกลงเกิดอะไรขึ้น พี่เขาติดต่อบ้างหรือยัง”

มือเรียวที่จับช้อนอยู่ชะงักไป เธอหลุบสายตาลงเล็กน้อยชั่วขณะหนึ่งที่เกิดความเงิบอันน่าอึดอัดขึ้น ก่อนน้ำผึ้งจะลงมือกินบะหมี่ในชามของตนต่อ ทำเหมือนกับเมื่อครู่นี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ก็ไม่มีอะไรนี่” หญิงสาวตอบเพื่อนเรียบๆ ก่อนชวนคุยเบี่ยงไปเรื่องอื่น พอดีกับที่นึกเรื่องของเมื่อคืนออกจึงรีบเล่าให้เพื่อนฟัง

“แก ฉันมีเรื่องจะมาท์” หญิงสาวลดเสียงลง มีประกายกังวลในดวงตา “ฉันว่าห้องฉันมีผีวะ”

“ฮา!” เพื่อนสาวถามเสียงสูง ไม่คิดว่าคนตรงหน้าจะกลายเป็นคนงมยกับเรื่องผีลงไปได้ “แกเมารีเปล่า ตาผาดหรือละเมอ”

“ฉันเห็นจริงๆ” น้ำผึ้งยืนยัน แค่อ่ยถึงก็รู้สึกคล้ายขนบนต้นคอลุกชัน “เป็นผู้หญิงผมยาวๆ ใส่ชุดสีขาวรุ่มร่ามเหมือนกระโปรงยาว ไม่เรียกว่าผีแล้วเรียกอะไร”

อารียาอยากจะหัวเราะกับสิ่งที่เพื่อนเล่า แต่พอเห็นเพื่อนทำหน้าจริงจังจนถึงขั้นวิตกกังวลก็ชะงักตาม น้ำผึ้งไม่ใช่คนที่จะโกหกปกกลมเป็นนิสัย

“แกเห็นที่ไหน”

“ในกระจก” เธอตอบ เสียงยิ่งกดให้เบาลงตามสัญญาตญาณการคุยเรื่องลับ เพราะเกรงใครได้ยินแล้วจะหาว่าเธอบ้า ทั้งที่เธอกับเพื่อนพูดภาษาไทย คงไม่มีใครฟังรู้เรื่อง “เมื่อคืนเห็นชัดๆ เลย ทำเอาฉันนอนไม่หลับทั้งคืน ถึงได้ตื่นสายเนี่ย”

“แต่ฉันไม่เคยได้ยินข่าวลือแบบนี้มาก่อนเลยนะ” อารียามุ่นคิ้ว

พยายามเค้นสมองนึกตาม แต่อย่างไรก็ไม่ออก

“ทุกหอพักต้องมีเรื่องพวกนี้เป็นของคู่กันอยู่แล้ว” น้ำผึ้งทำท่าราวกับผู้ทรงความรู้กำลังสอนสั่ง พลางพยักหน้าเล็กน้อยแทนการยืนยันคำพูดของตน “หอนี้ก็เหมือนกัน ฉันว่ามันต้องมีอะไรแน่ๆ”

“อาจเป็นสาเหตุที่ป่าเจ้าของปล่อยเช่าถูกๆ รีเปล่า” อารียาเริ่มคล้อยตาม “ให้ฉันช่วยนิมนต์พระมาสวดให้ไหม พอมีวัดไทยที่รู้จักอยู่นะ”

“กำลังคิดอยู่ว่าผีจีนจะฟังบทธสวดไทยออกไหม” น้ำผึ้งเอานิ้วเคาะคางจริงจังราวกับถกปัญหาการเมือง “แต่บทธสวดน่าจะเป็นพวกภาษาบาลี มันควรเป็นสากลในหมู่ผีรีเปล่านะ”

“ฉันฉันจะลองถามแฟนดูว่ามีวัดจีนแนะนำไหม เพื่อหลวงจีนจะจัดการได้” แม้อารียาจะแอบขำกับการวิเคราะห์บทธสวด แต่ก็ทำได้เพียงขำในใจ หาทางช่วยพลางปลอบไม่ให้เป็นเครียดมากจนเกินเหตุ

สุดท้ายเมื่อไม่อาจแก้ปัญหาอะไรได้ตอนนี้ จึงพากันวนไปคุยเรื่องอื่น สนุกสนานเสียเกือบชั่วโมง ก่อนที่อารียาจะต้องแยกไปเพราะมีคลาสต่อ เธอจึงตัดสินใจลุกออกจากโรงอาหาร ลัดเลาะผ่านรั้วไม้เลื้อยไปที่หอสมุดของมหาวิทยาลัย หาหนังสือยืมกลับไปอ่านฆ่าเวลา

“ฮันนี่” น้ำผึ้งชะงักเล็กน้อย ก่อนหันกลับไปตามเสียงเรียก เธอยืมรับชายหนุ่มที่เดินตรงมาหา หนดเครายังครีมออกเขียวอยู่จางๆ ผมยังยาวปรกสายตาไม่เป็นทรงเช่นเดิม

“มูแปย มีเรียนหรือ” เธอถาม ทักทายอีกฝ่ายกลับไป

“ช่วงนี้มีแต่ทำธีลิส วันนี้อีกิจกรรมของคณะเฉยๆ ครับ” เขาตอบพร้อมรอยยิ้มกว้างนุ่มนวลเต็มใบหน้า ทำให้เธอเผลอยิ้มตาม รอยยิ้มของเด็กหนุ่มช่างมีพลังชวนให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่าจริงๆ นั่นแหละนะ

น้ำผึ้งพูดคุยกับเขไปอีกสองสามประโยคก็นึกถึงเรื่องกังวลใจได้ เธอหันมองรอบด้านเห็นคนไม่เยอะนัก ก็ได้แต่ลดเสียงลง กระซิบถามเพื่อนร่วมหอเสียงเบา

“มู่เปยอยู่หอนี้มานานรึยัง”

“ก็สี่ปีตั้งแต่เริ่มเรียนนั่นแหละครับ” เขาเอียงคอเล็กน้อย มองมาด้วยความแปลกใจ “มีอะไรรีเปล่า”

หญิงสาวยิ้มปากเล็กน้อย ลังเลนิดหน่อย แต่คิดว่ากับคนนี่คงไม่เป็นไร เขาคงไม่หาว่าเธอบ้า

“มู่เปยเคยเจออะไรแปลกๆ ไหม หรือได้ยินเรื่องเล่าแปลกๆ ในหอบ้างรึเปล่า”

“แปลก?” เด็กหนุ่มเล็กคิ้วขึ้นน้อยๆ ไม่เข้าใจคำถามของอีกฝ่าย “แปลกยังไงเธอ”

“พวกเรื่องลึกลับ” เธอมนคิ้วหน่อยๆ ปากเรียวยิ้มแน่นก่อนบอกออกไป “เรื่องผี”

มู่เปยทำหน้าที่คิดหนัก พยายามนึกเรื่องเล่าต่างๆ แต่สุดท้ายก็ถอนหายใจ สายตาระยะให้อย่างจำยอม

“เท่าที่จำได้ไม่มีเลยครับ ปกติผมก็ไม่ค่อยสนใจเรื่องพวกนี้เท่าไร”

น้ำผึ้งพยักหน้าหงิกเข้าใจที่อีกฝ่ายสื่อมา ปกติเธอเองก็ไม่ได้สนใจเรื่องพวกนี้เท่าไร เพิ่งมารู้สึกตอนเจอกับตัวนี่เอง

เขากถามย้ำอีกเกือบสามรอบว่ามีปัญหาอะไรหรือไม่ จนเธอต้องยื่นกระดาษหนักแน่นท่ามกลางสายตากลางแฉลงเป็นกังวลของอีกฝ่าย สุดท้ายแล้วเธอจึงต้องเร่งเปลี่ยนเรื่องคุย

เธอพูดคุยกับเขอีกสักพัก ด้วยความหวาดวิตกที่ยังไม่หาย ทำให้เพลอชักชวนอีกฝ่ายมารับประทานอาหารเย็นด้วยกันที่ห้อง เมื่อแรกที่คำพูดหลุดออกไป เธอถึงกับสะดุ้งหน่อยๆ ไม่รู้ว่ามันฟังดูน่าเกลียดหรือไม่ ในเมื่ออาหารก็เป็นแค่ของทำเองง่ายๆ เท่านั้น ทว่ามู่เปยกลับมีท่าที่ตื่นเต้นดีใจ ดวงตาเขาเป็นประกายสุกสกาวจนเธอเพลอยิ้มตาม

ทั้งสองนัดเวลามือค้ำกันก่อนที่น้ำผึ้งจะแยกตัวออกมา แล้วตรงไปแวะซื้อของ เตรียมทำมือเย็นวันนี้ กว่าจะกลับถึงห้องก็เกือบห้าหกโมง

เย็นแล้ว

หญิงสาวตรงเข้าห้องมา เก็บห้องลวกๆ พอไม่ให้หน้าเกลียด ก่อนตรงไปขลุกอยู่ตรงโซนคร้าเพื่อทำมือเย็นให้เรียบร้อย ลักพักใหญ่จึงได้ยินเสียงเคาะประตู

“แบ็บหนึ่งนะ” เธอตะโกนตอบ แล้วตัดสินใจวิ่งไปที่กระจกเพื่อตรวจความเรียบร้อยของตนเอง ทว่าในกระจกกลับไม่สะท้อนภาพของเธอ ทั้งยังไม่สะท้อนภาพของเตียงนอนหรืออะไรในห้องนี้เลย

...ในกระจกนั้นเป็นห้องนอนแบบจินโบราณ เตียงไม้สลักงดงามพร้อมม่านสีแดงอ่อนๆ อีกด้านหนึ่งเป็นโต๊ะน้ำชาพร้อมชุดชาเข้ากัน ดูหรูหราจนน่าตกใจ ฉากกั้นเขียนลายงดงาม ไม่ต้องบอกก็ได้ว่าน่าจะสูงค่ามากทีเดียว

“โผล่มาแล้วหรือเจ้าปีศาจ”

เสียงกตตำมาพร้อมร่างบุรุษในชุดสีเทาคลุมร่าง ดวงตาคมกริบแทบขาดผิวเนื้อ บรรยากาศเยือกเย็นจนปลายนิ้วชา อีกทั้งยังปรากฏตัวอย่างกะทันหันไร้ลุ่มเสียงจนเธอเผลอกรีตร้องด้วยความตกใจ

“ฮันนี่!” มู่เป่ยกาะประตูเสียงดัง ก่อนตัดสินใจเปิดเข้ามาเลยเมื่อได้ยินเสียงเจ้าของห้อง เขาตรงมาหาหญิงสาวที่หงายหลังลงไปกองบนเตียง ดวงตาเบิกกว้างตกใจขณะจต้องไปยังกระจก ทำให้เขาต้องเร่งหันมองตาม

“เกิดอะไรขึ้น ฮันนี่เป็นอะไรไร้เปล่า” เขาถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน พลังมองหาบาดแผลว่าบาดเจ็บที่ใด สลับกับการสอดสายสายตาไปทั่วห้องมองหาต้นเหตุที่ทำให้หญิงสาวหวีดร้องออกมา

“หะ...เห็นนั่นรีเปล่า” หญิงสาวถามเสียงสั่นพลงซึ่งไปทางกระจก ทำให้มู่เป่ยเร่งมองตาม ดวงตาคมเต็มไปด้วยรอยกังวลผสมกับความไม่เข้าใจ

“ฮันนี่หมายถึงอะไรหรือ ตกใจอะไร”

น้ำผึ้งมองมู่เป่ยหนหนึ่ง สีหน้าเขาดูจริงจังยิ่ง คงไม่ได้หลอกเธอแน่นอน ก่อนหันกลับไปมองที่กระจกอีกหนหนึ่ง ผิดชุดเทายังยืนอยู่ตรงนั้น

แต่ดูเหมือนเด็กหนุ่มตรงนี้จะมองไม่เห็น

เดี๋ยวลี! นี่มีแต่เธอเท่านั้นที่มองเห็นได้! จะตั้งอกตั้งใจหลอกเธอคนเดียว มันจะมากเกินไปหน่อยหรือเปล่า ความเท่าเทียมกันมีบ้างไหมอย่างน้อยก็ให้เธอมีเพื่อนหัวโกร๋นไปด้วยกันบ้างสิ!

“ไม่มีอะไร แค่อื่นลั้มเฉยๆ” หญิงสาวพยายามยิ้ม ทว่าก็ฝืดยั้งนัก พลังหยดกายลุกขึ้นแล้วจับดิ่งมู่เปยให้พ้นมาจากกระจก จนอยู่ในมุมที่มองไม่เห็น

อย่างน้อยก็ขอหลบมาตั้งสติก่อนเถอะ

เด็กหนุ่มถามซ้ำอีกหลายครั้งว่าเธอปลอดภัยดีจริงหรือไม่ ซึ่งเธอก็ทำได้เพียงแต่โกหกปกปิดไป ชื่นบอกว่าเห็นผีในกระจกทั้งที่อีกฝ่ายไม่เห็น เธอคงถูกจับไปโรงพยาบาลบ้า

เขาถามอีกสองสามคำจนแน่ใจว่าไม่มีอะไรจริงๆ จึงถอนหายใจยืดยาวออกมา

“ขอโทษนะครับที่ผมเข้ามาโดยพลการ”

“ไม่เป็นไรๆ นายเข้ามาเพราะเป็นห่วงนี่นา” เธอยิ้มพลอบใจเขา ทว่าอีกฝ่ายกลับยิ่งคอตงมากขึ้น

“วันนี้ผมโดนเพื่อนบังคับไปเลี้ยงรุ่นน้อง คงไม่ได้กินมือเย็นด้วยขอโทษที่ผิดนัดนะครับ”

“ไม่หรอก ฉันก็นัดกะทันหันเอง” เธอเร่งตอบ ตบไหล่เขาเบาๆ ให้กำลังใจ “ไปเลี้ยงรุ่นน้องเหอะ ระวังกระเป๋าฉีกล่ะ”

เขาหัวเราะฝืดๆ หนหนึ่งคล้ายกับกังวลเรื่องนั้นอยู่จริงๆ ก่อนเอ่ยขอตัวออกจากห้องไป ทั้งยังไม่วายขอโทษอีกครั้งด้วยท่าทางเป็นกังวล หญิงสาวยื่นส่งจนเรียบร้อยดีจึงหันกลับไปยังกระจก ย่องเข้าไปซ้าๆ เพื่อประเมินสถานการณ์

ภาวนาให้เธอไม่ถูกหักคอตายด้วยเถอะ!

๕

ปีศาจจิ้งจอก : อย่างน้อยก็ควรมี ทรวดทรงที่ดีกว่านี้กระมัง

ผีจีนในกระจกเป็นบุรุษหนุ่มร่างสูง ดวงตาสีดำขลับเป็นเงา
แวววาวยามนี้ฉายประกายเย็นชาจนน่าหวาดหวั่น เรือนผมสีดำยาวรวบไว้
ด้านหลังทั้งยังปลิวสยายรับลมจนดูราวกับรูปสลัก ใบหน้าคมเข้มหล่อเหลา
สะดูดตา ผิวคล้ำแต่ตอย่างคนเคยออกแดดจัดเป็นประจำ

นับเป็นผีที่หล่อมาก! หากไม่นับบรรยากาศเย็นๆ รอบตัวเขาที่ตอกย้ำ
ว่ามันน่าจะเป็นไอวิญญาณ หรือจำพวกคลี่นความถี่ที่คนตายปล่อยออกมา
ให้จับได้

ก็แทบจะแยกไม่ออกว่าเป็นผี เป็นมนุษย์?

หรืออาจเป็นเทพเซียนก็ได้กระมัง

หากเป็นผีหน้าตาดี เป็นสิ่งเจริญตาเจริญใจได้ เธอก็อาจจะพอนอยู่
ร่วมกันไปก่อน ไว้ว่างเชิญพระมาทำพิธีส่งวิญญาณ เผากระดาษเงินกระดาษ
ทองส่งไปให้ค้อย่ากัันใหม่

แต่มองดูแล้วห้องนอนของผีในกระจกนั้นก็ดูจะทรูหราเกินไปหน่อย
กระมัง ห้องทรูหูอย่างเธอดูยากไปในพริบตาทีเดียว

สวรรคร์! ไม่มีความยุติธรรมบ้างเลยหรือไร

“นายเป็นใคร ทำไมต้องมาสิงในกระจกห้องฉัน” เธอถามก่อนเปลอ
พิมพ่าเป็นภาษาไทยเบาๆ ต่อ “ผีสมัยนี้ไม่มีมารยาทไรง”

‘ใครเป็นผีไม่มีมารยาทกัน เจ้าต่างหากที่เป็นผู้บุกรุกเข้ามาสิงกระจก
ห้องนอนข้า เจ้าปีศาจจิ้งจอกชั่วช้า’ เขาถามกลับเสียงเข้ม มีรอยไม่พอใจปน
โกรธเคืองชัดเจนที่มากล่าวหาว่าตนเป็นผี

น้ำผึ้งกำลังจะอำปากเถียงกลับก็พลันชะงักไป เขารู้ได้อย่างไรว่าเธอ
เรียกเขาเป็นผีไม่มีมารยาท ในเมื่อเธอพูดภาษาไทย เขาเป็นผีจีน ไม่ควรฟัง
รู้เรื่องลิ

จะเป็นผี้อจจริยะเกินไปแล้ว!

“นายว่าใครเป็นปีศาจจิ้งจอกกัน” เธอเร่งไวยวาย ชูฟอราวกับลูกแมว
“นี่ห้องฉัน ฉันอยู่ของฉันดีๆ คุณต่างหากที่บุกรุก”

เขากอดอก ดวงตาคมกริบยิ่งเจิดจ้ามากขึ้น

‘เจ้าใช้เรือนร่างยั่ววนมนุश्य หากมีใช้ปีศาจจิ้งจอกแล้วจะเป็นอะไร
ยังไม่สำนึกเร่งยอมรับผิดแต่โดยดีอีกหรือ’

“ฉันไปยั่ววนใครตอนไหนมิทราบ อย่ามาด่ากันเสียๆ หายๆ อย่าง
นี้นะ” น้ำผึ้งขึ้นเสียง พลังเปลอกระทืบเท้าขี้กับพื้นหาที่ระบายอารมณ์ เทบ
จะตื่นเร้าๆ กับคำครหาหยาบคายเช่นนั้น

เธอขอถอนคำพูด!

ผีหน้าตาดีแต่วาจาหยาบคายเช่นนี้ ให้ตายก็ไม่ยอมอมอยู่ร่วมชายคา
เดียวกันแน่นอน เธอคงต้องเสาะหาพระมาทำพิธีปลุกเสก ส่งไปผูกไปเกิด
ไกลๆ ให้เร็วที่สุด

อุตุส่าห์คิดจะช่วยสวดมนต์ เผากระดาษเงินกระดาษทองส่งให้ แต่
แบบนี้ก็กลายเป็นผียากไปเถอะ!

‘เปลื้องผ้าเปลือยกายต่อหน้าบุรุษไม่อายฟ้าดิน ยังไม่นับเป็นการ
ยั่ววนอีกหรือ’ เขาคดเสียด่า ไบหนายังมีรอยโกรธเคือง ทว่าไบหูเริ่มแดง
ขึ้นวูบหนึ่ง ก่อนจางไปอย่างรวดเร็วโดยอีกฝ่ายไม่ทันสังเกตเห็น

“ฉันไปเปลื้องผ้าตอนไหน อย่างมาใส่ร้ายนะ!” ถ้อยคำที่เพ็งหลุดออก
จากปากไป แต่ก็ต้องชะงักก็กยามเธอนึกเรื่องราวออกซ้าๆ เมื่อใดกันที่เธอ
ถอดเสื้อผ้าเปลือยกาย เธอไม่ได้ไปแก้ผ้าที่ไหนแน่นอนนอกจาก...

...เปลี่ยนเสื้อผ้าเมื่อเช้า!!

น้ำผึ้งชะงักทันควัน ไบหน้าเห่อร์ร้อนแดงจัด มือสองข้างรวบเข้ากอด
ร่างกายตนเอง แม้เมื่อเช้าจะเป็นการเปลี่ยนเสื้อผ้าลวกๆ อย่างรวดเร็วเพื่อ
ออกไปมหาวิทยาลัย แต่ชีวิตนี้เกิดมาเธอก็ยังไม่เคยแก้ผ้าให้ผู้ชายที่ไหนเห็น
มาก่อนเลยนะ

ครั้นบุรุษในกระจกเห็นว่าอีกฝ่ายหน้าแดงจัด เขินอายจนแทบสล้าก
คำพูดถึงเพียงนั้น ก็กลับตกใจขึ้นมาเช่นกัน ดวงตาคมเบิกกว้าง รอยแดง
เป็นปื้นขึ้นบนแก้ม ลามไปถึงไบหู ก่อนที่เขาจะเร่งเบี่ยงสายตาหลบออกมา

“ผีที่หนาม!” หญิงสาวต่อว่าเสียงสั้น พยายามสงบใจที่เต้นถี่รัว
โดยไว “นายต่างหากที่หยาบคาย”

‘เจ้าเป็นผู้เปลื้องผ้าให้ข้าดูเอง มาต่อว่าข้าได้เยี่ยงไร’ เขาเอนหลังตอบ
สบายๆ ทว่าดวงตานั้นกลับพิจารณาอย่างละเอียดยิบแทบเป็นการจับผิด

“เปลี่ยนเสื้อผ้าออกไปข้างนอก นายจะไม่แก้ผ้าชุดเดิมออกกรี๊ง อีก
อย่างนี้ที่ห้องของฉัน ใครจะไปคิดว่ามีผีทะเลสิ่งมาแอบดู”

ทางคิ้วชายหนุ่มกระตุกดูบ ไม่พอใจคำตอบแสนกวนขึ้นมาครามครัน
ทว่าก็มีที่ทำนึ่งคิด เธอมองตรงไปยังเขา มันมีรอยจริงใจในแววตา รวมทั้ง
ความหนักแน่นและมั่นคงแฝงอยู่ในนั้น

...ไม่มีใครสบตากับเขาได้เช่นนี้มาก่อนเลย

‘เจ้าคงไม่ใช่ปีศาจจริงๆ’ เขาหลุบตาลงต่ำพรางเปรยขึ้น ยามเงยหน้า
ขึ้นมา ไบหน้าก็กลับสงบเรียบเฉย ไม่มีรอยผิดแปลกใดอีก ปีศาจจึงจอก

อย่างน้อยก็ควรมีทรวดทรงที่ดีกว่านี้'

ประโยคนั้นทำให้น้ำผึ้งชะงักไป ความเขินอายเมื่อครู่จางหายลงในพริบตา มีอสังหาเปลี่ยนจากความเขินอายเป็นโกรธเคือง

"เป็นแค่นี้ที่หนักามแท้ๆ อย่ามาพูดจาหมิ่นเกียรติผู้หญิงอย่างนั้นะ" เธอว่าเสียงกตต่ำ ราบเรียบราวทะเลสงบที่กำลังจะกลายเป็นพายุใหญ่ ดวงตากลมโตะลุกวาว มีประกายโทสะพวยพุ่งอยู่ข้างใน "ผู้หญิงไม่ใช่วัตถุทางเพศที่จะให้นายมาวิจารณ์รูปร่างได้ตามใจ เรามีสิทธิ์ที่จะเป็นแบบใดก็ได้ อย่างที่เราอยากเป็น"

ครั้งนี้กลับเป็นบุรุษในกระจกที่เป็นฝ่ายหนึ่งไป เขาทำหน้าที่เหมือนตลกใจแล้วเปลี่ยนเป็นครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ความเงียบนำอึดอัดลอยตัวอยู่สักประเดี่ยวน้ำผึ้งเกือบตัดสินใจลุกหนี ชายหนุ่มก็ก้มศีรษะลงต่ำพลางเอ่ยออกมาด้วยเสียงทุ้มนุ่มนวลกว่าที่ผ่านมา

'ข้าขอโทษที่เผลอจาหายาบคาย แม่นางอย่าถือสาเลย'

เธอนิ่งไป ถึงอีกฝ่ายจะเป็นผี แต่จากห้องหับหรรุหรา ทำทางการวางตัวเยือกเย็น ก็พอจะเดาได้ว่าเขาต้องมียศถาบรรดาศักดิ์ใหญ่โต การที่เขามาก็มีหัวขอโทษแต่โดยดีก็ออกจะน่าตกใจนิดหน่อย ความโกรธในคราแรกจึงได้เบาบางลง

คนผิดที่เข้าใจและสำนึกผิด ก็ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะต้องโกรธเคืองเอามาเป็นอารมณ์ให้เสียสุขภาพจิต

"ฉันไม่ใช่ปีศาจ" น้ำผึ้งว่า "เป็นมนุษย์ เป็นเจ้าของห้องด้วย"

ชายหนุ่มแปลกหน้าเงยหน้าขึ้น มุมปากกระตุกเป็นรอยยิ้มมุมปาก ดวงตามีประกายขบขันอยู่ภายใน

'เข้าใจแล้ว แต่ข้าก็เป็นมนุษย์เช่นกัน ไม่ใช่ผีอย่างที่เจ้าคิดหรอก'

"นายหมายความว่ายังไง" เธอยิ่งนั่งหลบมุม หวาดระแวงเขาเป็นกำลังก็อีกฝ่ายเหมือนผีถึงเพียงนี้ จะให้ทำใจเชื่อได้อย่างไร

แม้จะหลอคมเข้มก็เถอะ...

‘ข้าก็อยากรู้เช่นกัน’ เขาว่าเช่นนั้น ทว่ากลับมีรอยหมายมาดบางอย่าง
ในแวตาท่าก่อนที่จะเสเปลี่ยนเรื่องไป ‘ข้าชื่อจ้าวทรงผู่ เจ้าชื่ออะไร’

“ฉันชื่อน้ำผึ้ง” หญิงสาวตอบพลางล่าถอยกลับมา เมื่อคงไม่อาจทำ
อะไรกับกระจกตรงหน้าได้มากกว่านี้

จ้าวทรงผู่ถามความหมายของชื่ออย่างสนอกสนใจ ก่อนที่เขาจะพยัก
หน้าและเปลี่ยนชื่อเธอเสร็จสรรพอีกคนหนึ่ง

‘เช่นนั้นข้าจะเรียกเจ้าว่า เฟิงมี ก็แล้วกัน น้ำผึ้งออกเสียงยากเกินไป’
ดูเหมือนเธอจะมีชื่อใหม่ทุกวันเลยทีเดียว

“เจ้าบอกข้าว่าเจ้าไม่ได้อยู่ในกระจก และเป็นมนุษย์ใช่หรือไม่”
จ้าวทรงผู่ปรายถาม น้ำเสียงเยือกเย็นยิ่ง มันสงบไม่เหมือนพายุเมื่อครู่นี้
ราวกับเขาเข้าใจบางอย่าง

‘ใช่’ นางยอมตอบคำถาม ร่างบอบบางก้าวถอยออกไปนั่งบนเตียง
‘แล้วนายล่ะเป็นอะไร ผีหรือปีศาจ’

“ข้าเป็นมนุษย์เช่นกัน” เขาคลี่ยิ้มบางๆ พลางเอ่ยตอบ “ไม่หนีกลุ่มใจ
กับคำตอบแบบรวนหาเรื่องเช่นนั้น

‘งั้นทำไมนายถึงอยู่ในกระจก’

“สำหรับข้าแล้ว เจ้าก็อยู่ในกระจกเช่นกัน” เขาว่ากึ่งคล้ายจะยียวน
คินหน้อยๆ ทั้งยังมีรอยสนอกสนใจในแวตาท่า “เราเป็นโลกในกระจกของ
กันและกัน”

คนที่ได้ชื่อใหม่ว่าเฟิงมีมุ่นคิ้ว ได้ยินเสียงพึมพำแว่วๆ ใบบ้านวน
ยามนี้กำลังไต่ตรองบางอย่างจริงจัง นิ้วเรียวยกขึ้นแตะคางตนเองอย่าง
เปลอไพล แล้วเลื่อนขึ้นจนแตะริมฝีปากเล็กน้อย

ยามนั้นหัวใจเขาก็กระตุกวบ นางไม่ได้รับรู้เลยว่าตนเองช่างยั่ววน
ผู้อื่นมากเพียงไร เลื้อยผ้าก็แปลกประหลาด แม้ด้านบนจะมีแขนยาว แต่
ด้านล่างกลับนุ่งกางเกงขาสั้นกุดเสียจนเขาเป็นฝ่ายขัดเขิน มองเห็นเรือนร่าง

หลายส่วน โดยเฉพาะต้นขานวลเปล่งปลั่งนั้น ยิ่งเมื่อนี้วเรียวตะลงบนริมฝีปากอวบอ้อม ก็ช่างชวนเชียวให้มองตามจนพลั้งเผลอหยุดสายตาทที่ริมฝีปากแดงระเรื่อ

ช่างเป็นอิสตรีที่ไม่รู้จักระมัดระวังตัวเอาเสียเลย ไม่รู้ว่าวัฒนธรรมของโลกในกระจกแห่งนั้นเป็นเยี่ยงไร จึงปล่อยให้สตรีประพุดิตัวเช่นนั้น

เขาพยายามดึงตนเองไปใช้ความคิดเรื่องกระจกอย่างจริงจัง มีให้สนใจเรือนร่างน่ายิ่งที่นั้งอยู่ตรงหน้าของเขา แต่คนที่อยู่อีกฝั่งของกระจกไม่ได้รับรู้ความจริงจ้งนั้นด้วยเลย

“เชื่อกันว่ากระจกมีพลังอำนาจในการเชื่อมต่อเพื่อเปิดเผยบางสิ่ง บางครั้งก็เป็นจิตใจ บางคราก็เป็นกฎหมาย” เขาว่า กระแอมหนหนึ่งแล้วเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “บางที่อาจมีใครเชื่อมต่อกับโลกอีกฟากหนึ่งก็ได้”

โลกที่อยู่ตรงข้ามกัน เส้นเวลาอันคู่ขนาน...

...กลับซ้ายเป็นขวา กลับขวาเป็นซ้าย

เขาหยุดความคิดตนเองลงเมื่อหญิงสาวเริ่มพยักหน้าคล้ายจะเข้าใจความระแวงเริ่มลดลง คล้อยตามคำพูดของเขาทีละน้อย

‘อย่างกับเวทมนตร์ในหนัง’ เธอว่าพลางโคลงศีรษะเล็กน้อย ‘แปลว่าโลกของฉันก็จริง โลกของนายก็จริง แค่เราอยู่คนละด้าน’

“ใช่ คนละด้าน” จำทรงผู้ว่าพลางรินชาลงจอกซ้าๆ รอยยิ้มพึงพอใจปรากฏบนริมฝีปาก นางชาญฉลาดจนเขานึกชื่นชม “เราเป็นโลกในกระจกของกันและกันอย่างไรเล่า”

‘นั่นทำได้อยู่ดีๆ มันถึงเชื่อมกันได้ล่ะ’ เธอลุกขึ้นเดินตรงเข้าไปใกล้มือเรียวตะลงบนกระจก วูบหนึ่งเธอนึกถึงนวนิยายชื่อดังตั้งแต่สมัยก่อน หากเธอตะลงบนกระจกจะข้ามไปอีกฝั่งได้ไหมนะ

ทว่าความเย็นเฉียบบนฝ่ามือเรียกเธอกลับสู่ความจริง กระจกยังคงเป็นกระจก แผ่นใหญ่เย็นจัด ไร้ชีวิต และไม่ทำที่ที่จะกลายเป็น ‘ประตู’ ไปได้

“ข้าก็ยังไม่ค่อยเข้าใจนัก คงต้องสืบดูอีกหน่อย” เจ้าของร่างสูงเป็นฝ่ายละสายตาออก หลบตาลงด้านหนึ่ง คล้ายว่าตนกำลังไตร่ตรองเรื่องบางอย่างอยู่ เสียแต่อีกฝ่ายปล่อยวางเรื่องจริงจังเคร่งเครียดอันหาคำตอบไม่ได้ไปแล้ว และกำลังสนใจกับปัญหาใหม่ที่อยู่ตรงหน้ามากกว่า

‘แสดงว่าเราก็เหมือนกับต้องอยู่ร่วมห้องกันไปอีกสักพักใช่ไหม เพราะฉันยังไม่มีเงินพอจะหาห้องใหม่ แล้วกระเจกนี่ก็ของคุณป้าเจ้าของหอ ถ้าฉันโยนทิ้งคงโดนปรับเงินอีก’ หญิงสาวกอดอก หน้ามุ่มลงเล็กน้อย แต่ไหนแต่ไรมาตนก็นอนคนเดียวเสมอ อยู่ดีๆ มีคนนอนร่วมห้องก็ออกจะไม่คุ้นเคยเท่าใดนัก

“ข้าเองก็ต้องเก็บกระเจกไว้ศึกษาอีกสักพัก อย่างน้อยก็จนกว่าจะหาคำตอบได้” จ้าวทรงผู้แจ่มเรื่องทางตนไปบ้าง ยินยอมวางเรื่องที่คิดอยู่ลง เอนหลังจิบชามองหญิงสาวลุกขึ้นสำรวจจัดแจงที่ทางด้วยดวงตาพราวระริก

‘แบบนี้แปลว่านายก็ต้องเห็นฉันนอนด้วยนะสิ’ คนชอบความเป็นส่วนตัวเริ่มกอดอกมองห้องตนเองพลางหันซ้ายหันขวาหามุมตั้งกระเจกเสียใหม่ ก็จริง ยามนี้กระเจกหันเข้าหาเตียง ทั้งยังเยื้องไปทางห้องน้ำด้วย เป็นมุมหายหน้าสำหรับสตรีที่ยังไม่ออกเรือนโดยแท้จริง

ชายหนุ่มเอนหลังมองหญิงสาวในกระเจกหันกลับไปกลับมา ท่วงท่าทะมัดทะแมงนั้นมองเพลินดียิ่งนัก แตกต่างจากสตรีใดที่เขาเคยพบเจอ นางชื่อตรง มีพลัง มีชีวิตชีวาอย่างยิ่ง มองดูเท่าใดก็ไม่รู้เบื่อ

คงเป็นของน่าสนุกให้เขาดูไปได้อีกพักหนึ่ง

จ้าวทรงผู้หันมองฝั่งของตนบ้าง กระเจกบานนั้นก็ตั้งหันตรงเข้าสู่เตียงนอนของเขาเช่นกัน มันคงไม่เหมาะนัก เขาลุกขึ้นหันกลับไปมองก่อนตัดสินใจยกกระเจกย้ายที่ออกมา ตั้งให้มันหันหน้าเข้าหาโต๊ะทำงานที่ห้องทรงอักษรด้านนอก ปล่อยให้อยู่ในด้านเดียวกับเตียงนอน

อย่างไรนางก็เป็นสตรี แม้มีกระเจกชั้น เขาก็ไม่ควรทำอะไรให้นางเป็นที่ครหา

เขาหันกลับไปมองกระจกอีกครั้ง ดูเหมือนว่านางเองก็หันกระจกไปทางโต๊ะทำงานเช่นกัน ห้องพักของนางแปลกตaying มันเล็กและมีทุกอย่างครบครัน กระจกทั้งคร้วก็ยังคงอยู่ในห้องนี้ได้

ที่พักของนางช่างประหลาดยิ่ง

‘หิวแล้ว เพราะแมวแต่ทะเลาะกับนายเลยไม่ได้กินข้าวเสียที’ นางบ่นพลางเดินไปยกโต๊ะตัวเล็กมาทาง มื้อบางหยิบจับจานอาหารคล่องแคล่ว ล่ำเลียงนำมาวางไว้บนโต๊ะเตี้ยนั้น ‘นายละกินข้าวรึยัง’

เขาเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ ‘ไม่มีใครใส่ใจถามคำถามนี้กับเขานานมากแล้ว แพบจะลืมไปเสียด้วยซ้ำว่าการกินอาหารร่วมกับผู้อื่นเป็นอย่างไร การกินอาหารไม่ได้เป็นสาระสำคัญได้ในชีวิต

หญิงสาวนั่งลงบนพื้นอย่างไม่ถือตัว ก่อนเงยหน้าขึ้นมองพลางถาม ‘มานั่งกินข้าวด้วยกันสิ เรื่องอื่นไว้ค่อยคิดทีหลังก็ได้’

ชายหนุ่มยิ้มมุมปากเล็กน้อยพลางเอ่ยเรียกกงกงให้ยกสำรับเข้ามา ทั้งยังกำชับให้ยกโต๊ะคัตหนึ่งสี่ตัวเตี้ยมาด้วย ดวงตาของเขาเป็นประกายพราวระริกยามทรุดตัวลงนั่งที่พื้นเช่นเดียวกับนาง

นี่คงเป็นครั้งแรกที่เขาั่งกินอาหารบนพื้น ก็แปลกดีเหมือนกัน

หญิงสาวยิ้มกว้าง เอ่ยกล้วหัวเราะพลางหยิบช้อนตักม้อเย็นกิน

แม้มารยาทนางจะไม่ดีเท่าไร แต่รอยยิ้มกว้างเต็มใบหน้าเช่นนั้นกลับทำให้ห้องปีศาจอารมณ์ดีขึ้นมานิดน้อย

ออกจะเป็นสตรีที่น่าสนใจทีเดียว

เช่นนั้นเขาคงต้องเลื่อนกำหนดการเผ่ากระจกทิ้งออกไปอีกหน่อย

‘โลกฝั่งของนายเป็นอย่างไรบ้างหรือ’ หญิงสาวเคี้ยวข้าวแก้มตุ่ยพลางเอ่ยถาม ‘การปกครองแบบไหน อยู่กันอย่างไร หรือบ้านเรือนอื่นๆ เขาก็หุหุราบแบบบ้านนายกันหมด’

‘ย่อมไม่เหมือนแน่’ เขาว่าพลางคืบฝักบัวงมาใส่ข้าว “เราปกครองโดยฮ่องเต้ มีผู้รับใช้ใกล้ชิดพระองค์สามคน ประกอบด้วยเสนาบดี แม่ทัพหลวง

และตัวแทนจากเจ้าสำนักทั้งห้า”

เขาหยุดประโยคไว้ ไม่อธิบายต่อ ก่อนเปลี่ยนไปถามคืน

“เจ้าเล่า บ้านเรือนแปลกยิ่ง คำพูดคำจาก็พิลึก”

‘ที่นี่ก็มีรูปแบบหลากหลายกันไปตามแต่อาณาจักร’ เฟิงมีटक้ำวอีกคำหนึ่งก่อนอธิบายต่อ ‘โลกทั้งใบเชื่อมต่อกันไว้แคปลายนิ้ว หลายอย่างก็ซับซ้อนเกินกว่าจะเข้าใจ เป็นการปกครองแบบเน้นผลประโยชน์เป็นหลัก ขึ้นอยู่กับว่าผลประโยชน์นั้นวิ่งเข้าหาใครเท่านั้นเอง’

เขามุน่คิ้ว ยิ่งฟังก็ยิ่งแปลกประหลาด แต่เมื่อคิดว่านั้นคือดินแดนในกระเจกเงา ความประหลาดเหล่านั้นก็ดูจะมีเหตุผลขึ้นมาอย่างกะทันหัน

ทั้งสองผลัดเปลี่ยนเรื่องราวพูดคุยกันตลอดมื้ออาหาร พยายามทำความเข้าใจกันและกัน เป็นเช่นว่าเหมือนนางจะมีแต่ชุดที่ค่อนข้างเปิดเผย เรือนร่าง ทั้งยังเป็นลักษณะการแต่งกายปกติของแผ่นดินนั้น การเรียนและลิทธิอันเท่าเทียมของสตรีซึ่งเป็นเรื่องใหม่ที่น่าสนใจมากที่สุด

นี่คงเป็นครั้งแรกที่เขาใช้เวลากับการกินอาหารนานกว่าทุกครา และเฟิงรู้สึกตัวว่าอาหารมือนี้อร่อยกว่าที่ผ่านมาเพียงนี้ซี้ยหรือ

หลังจากเสร็จสิ้นมื้อเย็น ทั้งสองคนก็แยกกันไปทำงานที่โต๊ะของตนเอง เวลาผ่านไปท่ามกลางความเงียบสงบที่ไม่เหงาเช่นเคยจนดึกดื่นหญิงสาวบิดขี้เกียจไม่สงวนท่าที ก่อนลุกเดินตรงมายังกระเจก นางเคาะกระเจกให้เกิดเสียงดังเรียกความสนใจ

‘จ้าวทรงผู้ ดึกแล้ว เข้าไปนอนนะ’ นางพูดแบบเขาพลางคลี้มเบาบาง ‘อย่าตึกนักเล่า ผันดินนะจ้าวทรงผู้’

จ้าวทรงผู้ไม่ได้ตอบคำนั้น เขาเพียงมองตามนางจนกระทั่งหายลับไปจากบานกระเจก ไม่มีผู้ที่เรียกชื่อเขาโดยตรงไปตรงมาเช่นนั้นนานแล้ว อีกทั้งยังไม่เคยพบผู้ใดเอ่ยคำอำลาง่ายๆ แต่ชวนอบอุ่นเช่นนางมาก่อน

ชั่วเสี้ยววินาทีนั้น หัวใจแข็งแกร่งพลันกระตุกไปเล็กน้อย เบาบางจนเจ้าของยังไม่ทันได้รู้สึกตัว